EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 27.3.2013
COM(2013) 162 final

2013/0089 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker

(Omarbejdning)

(EØS-relevant tekst)

{SWD(2013) 95 final}
{SWD(2013) 96 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

1.1. Generel baggrund og formål

Medlemsstaternes lovgivning om varemærker blev delvist harmoniseret ved Rådets direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988, kodificeret som direktiv 2008/95/EF (herefter benævnt "direktivet"). Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker, der er kodificeret som forordning (EF) nr. 207/2009 (herefter benævnt "forordningen"), og som har fungeret sideløbende med og med tilknytning til de nationale varemærkesystemer, udgjorde et separat system til registrering af ensartede rettigheder med samme retsvirkning i hele EU. I den forbindelse blev Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (herefter benævnt "OHIM") oprettet med henblik på at foretage registrering og forvaltning af EF-varemærker.

Et varemærke anvendes til at kendetegne en virksomheds varer eller tjenesteydelser. Det er i kraft af sit mærke, at en virksomhed kan tiltrække og fastholde kunder og dermed skabe værdi og vækst. Mærket fungerer således som generator for innovation: Behovet for hele tiden at opretholde mærkets markedsværdi fremmer investeringerne i FoU, hvilket fører til løbende produktforbedring og -udvikling. Denne dynamiske proces har også en positiv indvirkning på beskæftigelsen. Der har i et stadigt mere konkurrencepræget miljø været en fortsat vækst, ikke blot med hensyn til den afgørende rolle, som varemærker har for at få succes på markedet, men også med hensyn til deres handelsværdi. Dette afspejles i det øgede antal varemærkeansøgninger på både nationalt og europæisk plan og også i antallet af varemærkebrugere. Denne udvikling har været ledsaget af en øget forventning fra de berørte parter med hensyn til mere strømlinede og højkvalitative varemærkeregistreringssystemer, som er mere konsistente, offentligt tilgængelige og teknisk up-to-date.

I 2007, da Rådet[1] behandlede spørgsmålet om de finansielle overslag for OHIM, understregede det, at oprettelsen af OHIM havde været en stor succes, og at det havde bidraget væsentligt til at styrke EU's konkurrenceevne. Det mindede om, at EF-varemærkesystemet var udformet til at eksistere side om side med de nationale varemærkesystemer, hvilket fortsat er nødvendigt af hensyn til de virksomheder, som ikke ønsker at beskytte deres varemærker på EU-plan. Rådet noterede sig desuden betydningen af det supplerende arbejde, der skal udføres af de nationale varemærkekontorer, og opfordrede OHIM til at udvide sit samarbejde med disse med henblik på at sikre, at EF-varemærkesystemet fungerer effektivt. Endelig, og under henvisning til, at der var gået mere end et årti siden oprettelsen af EF-varemærket, understregede Rådet behovet for en overordnet vurdering af, hvordan EF-varemærkesystemet fungerer. Det opfordrede Kommissionen til at starte arbejdet på en tilsvarende undersøgelse, navnlig med henblik på at intensivere og udvide de eksisterende instrumenter for samarbejde mellem OHIM og de nationale varemærkekontorer.

I sin Small Business Act[2] fra 2008 forpligtede Kommissionen sig til at gøre EF-varemærkesystemet lettere tilgængeligt for SMV'er. Desuden bekræftede meddelelsen fra

---

[1] Konklusionerne fra mødet i Rådet (konkurrenceevne) den 21.-22. maj 2007, Rådets dokument 9427/07.

[2] Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget, KOM(2008) 394 endelig af 26.6.2008.

2008 om en europæisk strategi for industriel ejendomsret[3] Kommissionens forpligtelse til at sikre en effektiv varemærkebeskyttelse og et varemærkesystem af høj kvalitet. Det blev konkluderet i meddelelsen, at tiden nu er inde til at foretage en samlet vurdering, som kan danne grundlag for en kommende reform af varemærkesystemet i Europa og for en yderligere forbedring af samarbejdet mellem OHIM og de nationale kontorer. I 2010 forpligtede Kommissionen sig i sin meddelelse om Europa 2020, under flagskibsinitiativet "Innovation i EU", til at ajourføre bestemmelserne om varemærker for at forbedre rammebetingelserne for erhvervslivets innovationsmuligheder[4]. Endelig, i sin IPR-strategi for Europa[5] fra 2011, har Kommissionen bebudet en reform af EF-varemærkesystemet med henblik på at modernisere systemet, både på EU-plan og på nationalt plan, ved at gøre det mere effektivt og konsekvent.

1.2. Formålet med forslaget

Samlet set er de vigtigste fælles mål med dette initiativ og med det parallelle forslag om ændring af forordningen at fremme innovation og økonomisk vækst ved at gøre ordningerne for varemærkeregistrering i hele EU mere effektive og lettere tilgængelige for virksomheder i form af lavere omkostninger og mindre kompleksitet, øget hastighed, større forudsigelighed og retssikkerhed. Disse justeringer går hånd i hånd med indsatsen for at sikre sameksistens og komplementaritet mellem EU's og medlemsstaternes varemærkesystemer.

Mere specifikt er det foreliggende initiativ om at omarbejde direktivet drevet af følgende mål:

- at modernisere og forbedre de gældende bestemmelser i direktivet ved at ændre forældede bestemmelser, øge retssikkerheden og præcisere varemærkerettighederne med hensyn til anvendelsesområde og begrænsninger

- at opnå en større indbyrdes tilnærmelse af nationale varemærkelove og -procedurer med det formål at bringe dem mere på linje med EF-varemærkesystemet ved a) at tilføje yderligere materielle regler og b) at indføre principielle procedureregler i direktivet i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningen

- at lette samarbejdet mellem medlemsstaternes kontorer og OHIM for at fremme konvergensen mellem praksis og udviklingen af fælles værktøjer ved at etablere et retligt grundlag for dette samarbejde.

2. HØRINGSRESULTATER OG KONSEKVENSANALYSE

2.1. Offentlig høring

Dette initiativ er baseret på en evaluering af, hvordan varemærkesystemet fungerer i Europa som helhed, og på omfattende høringer af alle vigtige berørte parter.

Det vigtigste element i evalueringen er en undersøgelse, som Max Planck Institute for Intellectual Property and Competition Law har foretaget på vegne af Kommissionen.

---

3 KOM(2008) 465 endelig af 16. juli 2008.

4 KOM(2010) 546 endelig af 6- oktober 2010.

5 KOM(2011) 287 endelig af 24. maj 2011, "Et indre marked for intellektuelle ejendomsrettigheder: Fremme af kreativitet og innovation med sigte på at skabe økonomisk vækst, arbejdspladser af høj kvalitet og førsteklasses produkter og tjenester i Europa".

Undersøgelsen blev gennemført i perioden fra november 2009 til februar 2011[6]. Foruden ekspertanalysen omfattede undersøgelsen også høringer af interessenter. Det omfattede en rundspørge blandt brugerne af EF-varemærkesystemet, bidrag fra organisationer, der repræsenterer varemærkebrugere på nationalt, europæisk og internationalt plan, og en høring i juni 2010 med deltagelse af disse organisationer. Endelig har instituttet hørt alle medlemsstaternes nationale kontorer for intellektuel ejendomsret og OHIM.

Det blev i den endelige rapport om undersøgelsen fra Max Planck Institute konkluderet, at de grundlæggende principper for EU-varemærkesystemet er solide. Navnlig opfylder OHIM's procedurer generelt erhvervslivets behov og forventninger. Der var endvidere enighed om, at det forhold, at EU's og medlemsstaternes nationale varemærkerettigheder fungerer sideløbende med hinanden, er af afgørende betydning og nødvendigt for at sikre, at varemærkesystemet fungerer effektivt, og at det opfylder kravene fra virksomheder af forskellig størrelse og med forskellige markeder og geografiske behov. Det fremhæves imidlertid i rapporten, at der er behov for modernisering og forbedring af systemet. Det understreges især, at det er nødvendigt at opnå større sammenhæng mellem EF-varemærkesystemet og de nationale varemærkesystemer ved yderligere at harmonisere medlemsstaternes lovgivninger om varemærker både inden for og uden for direktivets nuværende anvendelsesområde.

På grundlag af undersøgelsens midtvejsresultater vedtog Rådet sine konklusioner den 25. maj 2010[7]. Det noterer sig de eksisterende uoverensstemmelser mellem EF-varemærkesystemet og de nationale systemer, og det opfordrer således i sine konklusioner Kommissionen til i sit forslag at indføre foranstaltninger med henblik på at bringe direktivet mere i overensstemmelse med forordningen og dermed yderligere bidrage til at reducere de tilfælde, hvor reglerne afviger fra hinanden i EF-varemærkesystemet som helhed.

Som en opfølgning på undersøgelsen fra Max Planck Institute indkaldte Kommissionens tjenestegrene til en høring af brugersammenslutninger den 26. maj 2011. Høringen bekræftede, at der var bred enighed blandt brugerne af EF-varemærkesystemet om, at den nuværende grad af tilnærmelse mellem medlemsstaternes varemærkelovgivning, samt med EF-varemærkesystemet, ikke har været tilstrækkelig. Brugerorganisationerne fremhævede enstemmigt, at det var nødvendigt med yderligere harmonisering af medlemsstaternes varemærkelovgivning, både med hensyn til materiel ret og proceduremæssige aspekter.

2.2. Konsekvensanalyse

Der er i den konsekvensvurdering, der er foretaget for revisionen af både forordningen og direktivet, konstateret to hovedproblemer: Det første vedrører de divergerende bestemmelser i de nuværende lovgivningsmæssige rammer og det andet vedrører det lave samarbejdsniveau mellem varemærkekontorer i EU. Mens sidstnævnte problem vil blive behandlet i forbindelse med revisionen af forordningen, skal problemet med indbyrdes afvigende bestemmelser løses i forbindelse med revisionen af direktivet.

Høringen og evalueringen har vist, at erhvervsklimaet på varemærkeområdet stadig er meget splittet til trods for den delvise harmonisering af nationale lovgivninger, der går tilbage til

---

6 Se sidste MPI-undersøgelse, herunder bilagene, på http://ec.europa.eu/internal_market/indprop/TM/index_en.htm.

7 Rådets (konkurrenceevne) konklusioner af 25. maj 2010 vedrørende den kommende revision af varemærkesystemet i Den Europæiske Union.

begyndelsen af 1990'erne. Det harmoniseringsniveau, som var fastsat i direktivet, var meget lavt, idet der var fokus på et begrænset antal materielle regler, som på daværende tidspunkt blev anset for at havde den mest direkte indvirkning på det indre markeds måde at fungere på, mens en lang række områder, navnlig bestemmelserne vedrørende procedurer, ikke var omfattet af harmoniseringen. Desuden blev forordningen vedtaget flere år efter direktivet, hvilket betød, at der på det tidspunkt, hvor direktivet blev gældende, ikke var nogen "fælles benchmark", som kunne anvendes til måling af de nationale procedurers effektivitet. OHIM's procedurer har imidlertid nu været i kraft i mere end 15 år, og de anses generelt for at opfylde erhvervslivets behov og forventninger.

Dette medfører, at den nuværende EU-varemærkelovgivning stadig er kendetegnet ved store forskelle mellem de nationale regler og procedurer, både internt og i forhold til de regler og procedurer, der anvendes af OHIM, og der har aldrig været noget forsøg på at anvende bedste praksis med hensyn til procedurer.

De eksisterende forskelle mellem de nationale systemer og EF-varemærkesystemet betragtes som betydelige. De skyldes den omstændighed, at direktivet ikke omfatter proceduremæssige aspekter, og at en række vigtige spørgsmål vedrørende den materielle ret endnu ikke er harmoniseret. Sammen med den begrænsede konvergens mellem praksis og redskaber hos varemærkekontorerne, hvilket skyldes et lavt samarbejdsniveau, begrænser de eksisterende forskelle mellem varemærkebestemmelser og -procedurer adgangen til de eksisterende ordninger til varemærkebeskyttelse, de medfører en høj grad af retlig usikkerhed, og de forhindrer komplementariteten mellem EF-varemærkesystemet og nationale varemærkesystemer. Desuden forhindrer de, at der er lige vilkår for selskaber, hvilket har negative virkninger for virksomhedernes konkurrenceevne og for EU's konkurrenceevne i det hele taget.

Følgende muligheder for at løse problemet blev overvejet:

- Løsningsmodel 1: Ingen yderligere indbyrdes tilnærmelse af varemærkebestemmelser og -procedurer.

- Løsningsmodel 2: Delvis udvidelse af den indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger og deres sammenhæng med EF-varemærkesystemet. Dette vil omfatte en tilpasning af de vigtigste proceduremæssige regler med de relevante bestemmelser i forordningen, herunder dem, hvor divergerende bestemmelser skaber alvorlige problemer for brugerne, og hvor en sådan harmonisering betragtes som en forudsætning for at skabe et harmonisk og komplementært system for varemærkebeskyttelse i Europa. Den model vil også omfatte tilpasning af andre aspekter af den materielle ret i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningen.

- Løsningsmodel 3: Fuldstændig indbyrdes tilnærmelse af nationale varemærkebestemmelser og -procedurer. Denne tilgang ville være baseret på valgmulighed 2 og omfatte alle dens komponenter, men også omfatte alle øvrige aspekter af de materielle varemærkebestemmelser og –procedurer.

- Løsningsmodel 4: Et enkelt regelsæt for varemærker, som erstatter medlemsstaternes varemærkelovgivning i deres helhed, ved at indføre ensartede regler i hele EU.

Konklusionen af konsekvensanalysen er, at valgmulighed 2 vil være proportional og bedst egnet til at nå de fastsatte mål.

3. RETSGRUNDLAG OG NÆRHEDSPRINCIPPET

Artikel 114, stk. 1, i TEUF giver Europa-Parlamentet og Rådet beføjelser til at vedtage foranstaltninger med henblik på indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative forskrifter, der vedrører det indre markeds oprettelse og funktion.

De problemer, der er konstateret i relation til de væsentlige forskelle i de retlige rammer, forhindrer eller i væsentlig grad fordrejer lige konkurrencevilkår for EU's virksomheder med yderligere negative følger for deres konkurrenceevne og for EU's konkurrenceevne som helhed. Der bør derfor vedtages foranstaltninger, der kan forbedre betingelserne for det indre marked. Foranstaltninger, der tager sigte på at udvide den nuværende grad af tilnærmelse på grundlag af direktivet, kun kan træffes på EU-niveau. Desuden er en indsats på EU-niveau den eneste måde at sikre overensstemmelse med EF-varemærkesystemet.

I denne forbindelse skal det erindres, at EF-varemærkesystemet er indbygget i det europæiske varemærkesystem – idet sidstnævnte er baseret på princippet om sameksistens og komplementaritet mellem varemærkebeskyttelsen på national plan og EU-plan. Mens der med forordningen indføres et omfattende system, hvor alle spørgsmål inden for både materiel ret og procesret er fastsat, er det nuværende niveau for tilnærmelse af lovgivningen, der er fastsat i direktivet, begrænset til udvalgte materielle retsregler. For at kunne sikre en effektiv og bæredygtig sameksistens og komplementaritet mellem de relevante elementer er det derfor nødvendigt at skabe et harmonisk og overordnet system for varemærkebeskyttelse i Unionen med meget ensartede materielle regler, og hvor mindst de centrale proceduremæssige bestemmelser er kompatible.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget vil ikke få nogen indvirkning på Den Europæiske Unions budget og bliver derfor ikke ledsaget af en finansieringsoversigt, jf. artikel 31 i finansforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002).

5. NÆRMERE REDEGØRELSE FOR FORSLAGET

De foreslåede ændringer er i overensstemmelse med de mål, der er fastsat for omarbejdningen af direktivet, jf. punkt 1.2 ovenfor.

5.1. Modernisering og forbedring af de gældende bestemmelser

- Definition af et varemærke (artikel 3)

På nuværende tidspunkt skal tegn kunne gengives grafisk for at kunne være beskyttet som et varemærke. Dette krav om "grafisk gengivelse" er forældet. Det skaber en høj grad af retlig usikkerhed omkring gengivelsen af visse ikke-traditionelle mærker, f.eks. simple lyde. I sidstnævnte tilfælde kan gengivelse på anden vis end på grafisk vis (f.eks. ved en lydfil) endog være at foretrække frem for en grafisk gengivelse, hvis den gør det muligt at give en mere præcis identifikation af varemærket og dermed tjener formålet om øget retssikkerhed. Den foreslåede nye definition begrænser ikke de tilladte gengivelsesmåder til enten grafisk eller visuel gengivelse, men gør det muligt at registrere emner, der kan gengives ved hjælp af

teknologiske midler, som giver tilfredsstillende garantier. Det er ikke hensigten at foretage en ubegrænset udvidelse af de tilladte måder til at gengive et tegn, men at give mulighed for større fleksibilitet i denne henseende, samtidig med at man sikrer større retssikkerhed.

- Rettigheder, der er knyttet til et varemærke (artikel 10 og11)

1. Rettigheder med forbehold af forudgående rettigheder

Hverken direktivet eller forordningen indeholder en klar regel om, at varemærkeindehaveren ikke kan gøre sine rettigheder gældende over for anvendelsen af et identisk eller lignende tegn, der allerede er omfattet af en ældre rettighed. Dette forslag vil i overensstemmelse med artikel 16, stk. 1, i aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder (TRIPS-aftalen)[8] gøre det klart, at påstande om rettighedskrænkelse ikke berører tidligere rettigheder.

2. Tilfælde med dobbelt identitet

Anerkendelsen af supplerende varemærkefunktioner i henhold til artikel 5, stk. 1, litra a), i direktivet har skabt retlig usikkerhed. Det er blevet uklart, hvilket forhold der er mellem tilfældene med dobbelt identitet og den udvidede beskyttelse, som velkendte væremærker er omfattet af i henhold til artikel 5, stk. 2[9]. Af hensyn til retssikkerheden og konsistensen præciseres det, at det i tilfælde af dobbelt identitet i henhold til artikel 5, stk. 1, litra a), og ligeledes artikel 5, stk. 1, litra b), kun er den oprindelige funktion, der tages i betragtning.

3. Anvendelse som et handels- eller firmanavn

Ifølge Domstolen[10] finder artikel 5, stk. 1, i direktivet anvendelse, når det er offentlighedens opfattelse, at anvendelsen af et firmanavn (også) gælder for de varer eller tjenesteydelser, der tilbydes af virksomheden. Det er derfor passende at betragte anvendelsen af et handelsnavn som et beskyttet varemærke som en ulovlig handling, hvis kravene for anvendelse af varer eller tjenesteydelser er opfyldt.

4. Anvendelse i sammenlignende reklame

Direktiv 2006/114/EF af 12. december 2006 om vildledende og sammenlignende reklame[11] regulerer betingelserne for, hvornår reklame, som direkte eller indirekte henviser til en konkurrent eller til varer eller tjenesteydelser, som udbydes af en konkurrent, er tilladt. Forholdet mellem direktiv 2006/114/EF og lovgivningen om varemærker har givet anledning til en vis usikkerhed. Det er derfor hensigtsmæssigt at præcisere, at varemærkeindehaveren kan forhindre brugen af sit varemærke i sammenlignende reklame, hvor sådanne sammenlignende reklame ikke opfylder kravene i artikel 4 i direktiv 2006/114/EF.

5. Forsendelser fra kommercielle leverandører

Det bør gøres klart, at importen af varer til EU også er forbudt, hvis det kun er ekspeditøren, der handler i erhvervsmæssigt øjemed. Dette sker for at sikre, at en varemærkeindehaver har ret til at forhindre virksomheder (beliggende i eller uden for EU) i at importere varer, der

---

8 EFT L 336 af 23.12.1994, s. 213.
9 Forslag til afgørelse fra generaladvokat Jääskinen i sag C-323/09, Interflora, præmis 9.
10 Dom af 11. september 2007, sag C-17/06, Céline, Sml. I-07041.
11 EUT L 376 af 27.12.2006, s. 21.

befinder sig uden for EU, som er blevet solgt, udbudt, averteret eller leveret til private forbrugere, og modvirke bestilling og salg af forfalskede varer, især over internettet.

6. Varer, der føres ind i toldområdet

Ifølge Domstolen i Philips/Nokia-dommen[12] udgør indførsel, forekomst og transport af ikke-fællesskabsvarer i Fællesskabets toldområde under en suspensionsprocedure ikke i henhold til det eksisterende regelværk en krænkelse af de intellektuelle ejendomsrettigheder som fastsat i EU's og medlemsstaternes materielle ret. Sådanne varer kan først klassificeres som varemærkeforfalskede, når der foreligger bevis for, at de er genstand for en kommerciel handling, der er rettet mod EU's forbrugere, f.eks. salg, udbud til salg eller reklame. Konsekvenserne af Philips/Nokia-dommen har mødt stærk kritik fra interessenter, som mener, at den pålægger rettighedsindehaverne en uhensigtsmæssigt tung bevisbyrde og hindrer kampen mod forfalskning. Det står klart, at der er et presserende behov for at etablere en europæisk retlig ramme, der gør det muligt at sikre en mere effektiv bekæmpelse af forfalskning af varer, som er en hurtigt voksende aktivitet. Det foreslås derfor at afhjælpe de eksisterende mangler ved at give rettighedshavere mulighed for at forhindre tredjemand i at bringe varer fra tredjelande, på hvilke der uden tilladelse er anbragt et varemærke, som i det væsentligste er identisk med det varemærke, der er registreret for disse varer, ind i Unionens toldområde, uanset om de er overgået til fri omsætning.

7. Forberedende retsakter

Hverken direktivet eller forordningen indeholder bestemmelser om sagsanlæg mod distribution og salg af etiketter og emballage og lignende genstande, som efterfølgende kan kombineres med ulovlige varer. Nogle nationale love har eksplicitte regler, der dækker denne aktivitet. Det er hensigtsmæssigt at indføje en regel herom i direktivet og forordningen for at give endnu et praktisk, relevant og effektivt bidrag til bekæmpelse af forfalskning.

- Begrænsning af varemærkets retsvirkninger (artikel 14)

Begrænsningen i artikel 14, stk. 1, litra a), i direktivet er i dette forslag begrænset til kun at omfatte brugen af personnavne, jf. den fælles erklæring fra Rådet og Kommissionen[13]. Af konsekvenshensyn bør begrænsningen i artikel 14, stk. 1, litra b), udvides til også at omfatte anvendelsen af tegn eller angivelser uden det fornødne særpræg. Det anses også for hensigtsmæssigt i artikel 14, stk. 1, litra c), at indføre en eksplicit begrænsning af referencer i almindelighed. Endelig præciseres det i et særskilt stykke, på hvilke betingelser anvendelse af et varemærke ikke skal betragtes som værende i overensstemmelse med redelig forretningspraksis.

5.2. Øget indbyrdes tilnærmelse af den materielle ret

- Beskyttelse af geografiske betegnelser og traditionelle benævnelser (artikel 4 og 5)

I modsætning til forordningen omhandler de grunde for afslag, der er fastsat i direktivet, ikke konflikter med beskyttede geografiske betegnelser, traditionelle udtryk for vin og garanterede traditionelle specialiteter. Der er derfor ingen garanti for en ensartet og udtømmende

[12] Dom af 1. december 2011, sag C-446/09 Philips og sag C-495/09 Nokia.

[13] Fælleserklæringer fra Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, optaget i protokollen for Rådets samling, om Rådets første direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, vedtaget den 21. december 1998.

beskyttelse af disse rettigheder på grundlag af andre EU-retsakter[14], når der foretages varemærkeundersøgelse i hele EU, navnlig ved anvendelse af absolutte grunde for afslag. Det foreslås derfor at indsætte tilsvarende bestemmelser vedrørende geografiske betegnelser, traditionelle udtryk for vin og garanterede traditionelle specialiteter i direktivet.

- Beskyttelse af velkendte varemærker (artikel 5 og 10)

Med artikel 5 og 10 ophøjes den udvidede beskyttelse til obligatoriske bestemmelser for at sikre, at nationale velkendte varemærker nyder godt af det samme niveau af beskyttelse i alle medlemsstater som det, der gives i kraft af EF-varemærker.

- Varemærker som genstand for ejendomsret (artikel 22, 23, 24, 25, 26 og 27)

Bortset fra nogle grundlæggende regler om tilladelser indeholder direktivet i modsætning til forordningen ikke bestemmelser om andre aspekter af varemærker som genstand for ejendomsret, såsom overførsler eller tingslige rettigheder. Som følge heraf er afgørende aspekter af den kommercielle udnyttelse af varemærker dårligt eller forskelligt reguleret i EU. Det foreslås derfor, at direktivet suppleres med et tilsvarende regelsæt vedrørende varemærker som genstand for ejendomsret som det, der findes i forordningen.

- Fællesmærker (artikel 28, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36 og 37)

For at bringe direktivets bestemmelser i overensstemmelse med forordningen indføres der med ændringerne til disse artikler i direktivet en række særlige bestemmelser om registrering og beskyttelse af fællesmærker. De er beskyttede i en række medlemsstater og har vist sig at være særligt egnede til at beskytte den økonomiske værdi, der er forbundet med sådanne kommercielle instrumenter. Selv om fællesmærker på EU-plan og i de fleste medlemsstater kræver en indehaver, der som regel er en forening, hvis medlemmer anvender mærket, er dette ikke tilfældet i andre medlemsstater, hvilket gør det vanskeligt at sondre mellem denne type varemærke og certificeringsmærker.

5.3. Tilpasning af de vigtigste procedureregler

- Bestemmelse og klassificering af varer og tjenesteydelser (artikel 40)

I overensstemmelse med forslaget til forordning fastsættes der i denne artikel fælles regler for bestemmelse og klassificering af varer og tjenesteydelser. Disse regler følger de principper, der er fastslået af Domstolen[15], og ifølge hvilke varer og tjenesteydelser, for hvilke der søges beskyttelse, skal bestemmes af ansøgeren med tilstrækkelig klarhed og præcision, således at de kompetente myndigheder og virksomhederne kan fastsætte varemærkebeskyttelsens omfang. De almindelige betegnelser for klasseoverskrifterne i Nice-klassifikationen kan anvendes til at identificere varer eller tjenesteydelser, forudsat at denne identifikation er tilstrækkelig klar og præcis. Det præciseres yderligere i artikel 40, at brugen af generelle begreber skal fortolkes således, at de kun omfatter alle varer eller tjenesteydelser, der tydeligt er omfattet af ordet i sin bogstavelige forstand.

- Ex officio-kontrol (artikel 41)

---

[14] Navnlig forordning (EF) nr. 510/2006 (landbrugsprodukter), EFT L 93 af 31.3.2008, s. 12. forordning (EF) nr. 479/2008 (vin), EUT L 148 af 6.6.2008, s. 1, og forordning (EF) nr. 110/2008 (spiritus), EUT L 39 af 13.2.2008, s. 16.

[15] Dom af 19. juni 2012, sag C-307/10 - IP Translator.

I overensstemmelse med forordningen fastsættes det i denne artikel, at ex officio-kontrollen af, hvorvidt et varemærke er berettiget til registrering, skal begrænses til manglen på grunde vedrørende selve mærket. Ex officio-kontrollen af relative grunde skaber en række unødvendige hindringer for registreringen af varemærker. Virksomhederne pålægges overflødige udgifter og forsinkelser, og de er ofte ofre for uretmæssig opkrævning. Den ældre rettighed, som indsigelsen er baseret på, anvendes muligvis ikke af ejeren, hvilket betyder, at de pågældende kontorer gør indsigelse på grundlag af en rettighed, som dens indehaver ikke har kunnet påberåbe sig for at forhindre registrering eller brug af et yngre mærke. Ex officio-kontrollen fører derfor til kunstige tvister og fordrejer konkurrencen ved skabe uberettigede hindringer for markedsadgang.

Endelig skaber ex officio-metoden retlig usikkerhed, idet de kontorer, der anvender ex officio-kontrol, kun gør indsigelse, for så vidt angår ældre rettigheder, på grundlag af ældre registrerede rettigheder, der er indgivet vedrørende identiske eller lignende varer og tjenesteydelser. De kan således ikke tilbyde en garanti for, at en ansøgning, som består ex officio-kontrollen, ikke efterfølgende vil blive genstand for en indsigelse på grundlag af et mærke, der har erhvervet omdømme på markedet og/eller på grundlag af et ældre velkendt mærke, der ikke er blevet registreret. Dette fører imidlertid til en uacceptabel overlapning af procedurer, hvilket er både tidskrævende og ineffektivt.

- Gebyrer (artikel 44)

For at undgå at overbelaste registrene tager denne artikel sigte på at harmonisere kontorernes gebyrsystem ved at gøre registrering og fornyelse af varemærker genstand for betaling af et yderligere (klasse)gebyr for hver vareklasse eller klasse af tjenesteydelser ud over den første klasse, som bør medtages i det oprindelige (ansøgnings-/registrerings)gebyr.

- Indsigelsesprocedure (artikel 45)

Denne artikel pålægger medlemsstaterne at sørge for en effektiv og hurtig administrativ procedure ved deres kontorer med henblik på indsigelse mod registreringen af en varemærkeansøgning på grundlag af ældre rettigheder. Der er allerede i henhold til forordningen og i næsten alle medlemsstater adgang til en administrativ indsigelsesprocedure.

- Manglende brug som forsvar i en indsigelsessag (artikel 46)

I overensstemmelse med forordningen giver denne artikel en person, der ansøger om registrering af et varemærke, mulighed for at forsvare sig under påberåbelse af manglende brug mod en indsigelse, der er indgivet af indehaveren af et ældre varemærke, når det ældre varemærke har været registreret i mindst fem år på ansøgningsdatoen eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke.

- Procedure for fortabelse eller ugyldighedserklæring (artikel 47)

Denne artikel pålægger medlemsstaterne at indføre en administrativ procedure til at anfægte gyldigheden af en varemærkeregistrering ved deres kontorer. I nogle medlemsstater kan varemærkeansøgere og -ejere ikke inden for rammerne af samme sag anfægte gyldigheden af ældre rettigheder, som påberåbes med henblik på indsigelse mod deres varemærke, idet de skal anfægte gyldigheden af et ældre varemærke inden for rammerne af en retssag. Dette forsinker sagsforløbet og vil som regel kræve, at der udpeges en kvalificeret advokat til at føre sagen. Disse procedurer er ekstremt lange, besværlige og dyre. Til sammenligning er de administrative ophævelsesprocedurer, som anvendes i OHIM og de nationale kontorer, meget

enklere, fordi gyldigheden af ældre rettigheder kan påberåbes som forsvar inden for rammerne af samme sag og uden behov for faglig repræsentation. I praksis betyder dette, at ansøgere om et EF-varemærke med succes kan forsvare sig mod en indsigelse og opnå et varemærke flere år tidligere og til betydeligt lavere omkostninger end en national ansøger.

- Manglende brug som forsvar i sager om ugyldighed (artikel 48)

I overensstemmelse med forordningen giver denne artikel den person, i hvis navn et varemærke er blevet registreret, mulighed for at påberåbe manglende brug i sager om ugyldighed på grundlag af et ældre varemærke, når det ældre varemærke har været registreret i mindst fem år på datoen begæringen om ugyldighed.

5.4. Lette samarbejdet mellem kontorer (artikel 52)

Som et supplement til de retlige rammer for samarbejde, som foreslået i forbindelse med revisionen af forordningen, danner artikel 52 retsgrundlag for at lette samarbejdet mellem OHIM og medlemsstaternes kontorer for intellektuel ejendomsret med henblik på at fremme konvergens af praksis og udvikling af fælles værktøjer.

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

2013/0089 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker

(Omarbejdning)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om ~~oprettelse af Det Europæiske Fællesskab~~ ⌦ Den Europæiske Unions funktionsmåde ⌫ , særlig artikel ~~95~~ ⌦ 114 ⌫ ,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[1],

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

↓ 2008/95/EF betragtning 1 (tilpasset)
⇨ nyt

(1) ⇨ Der skal foretages en række ændringer af ⇦ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv ~~89/104/EØF af 21. december 1988~~2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker[2] ~~er indholdsmæssigt blevet ændret~~[3]. Direktivet bør af klarheds~~- og rationaliserings~~hensyn ~~kodificeres~~ ⇨ omarbejdes ⇦.

---

1 EUT C […], af […], s. […].

2 EFT L ~~40~~ 299, af ~~11.2.1989~~ 8.11.2008, s. ~~1~~ 25.

3 ~~Jf. bilag I, del A.~~

↓ 2008/95/EF betragtning 2 (tilpasset)

(2) ~~Den~~ ⌦ Direktiv 2008/95/EF har harmoniseret centrale bestemmelser i den materielle varemærkelovgivning ⌫ ~~lovgivning, der i medlemsstaterne fandt anvendelse på varemærker inden ikrafttrædelsen af direktiv 89/104/EØF, indebar forskelligheder, som kunne hindre~~ ⌦ , som på tidspunktet for vedtagelsen blev anset for på den mest direkte måde at påvirke det indre marked ved at ⌫ hindre den frie bevægelighed for varer og den frie udveksling af tjenesteydelser ⌦ i Unionen ⌫ ~~samt fordreje konkurrencevilkårene i fællesmarkedet~~. ~~Det var derfor nødvendigt at tilnærme medlemsstaternes lovgivninger indbyrdes for at sikre det indre markeds funktion.~~

↓ 2008/95/EF betragtning 3 (tilpasset)

~~Det er vigtigt at gøre sig klart, at EF-varemærkeordningen kan indebære fordele og løsninger for virksomheder, der ønsker at erhverve varemærker.~~

↓ 2008/95/EF betragtning 4

~~Det forekommer ikke nødvendigt at foretage en fuldstændig tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om varemærker. Det er tilstrækkeligt at begrænse tilnærmelsen til de nationale bestemmelser, der har den mest direkte indvirkning på det indre markeds funktion.~~

⇩ nyt

(3) Varemærkebeskyttelsen i medlemsstaterne fungerer parallelt med den beskyttelse, der findes på EU-plan på grundlag af EU-varemærker, som er intellektuelle ejendomsrettigheder, der har ensartet karakter og er gyldige i hele EU som fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EU-varemærker[4]. Sameksistensen af varemærkesystemer på nationalt plan og EU-plan er i realiteten en hjørnesten i EU's tilgang til beskyttelsen af den intellektuelle ejendomsret.

(4) I forlængelse af sin meddelelse af 16. juli 2008 om en europæisk strategi for industriel ejendomsret[5] har Kommissionen foretaget en omfattende evaluering af, hvordan varemærkesystemet i Europa som helhed fungerer, både på EU-niveau, på de nationale niveauer samt indbyrdes.

(5) I sine konklusioner af 25. maj 2010 vedrørende den kommende reform af varemærkesystemet i Den Europæiske Union[6] opfordrede Rådet Kommissionen til at forelægge forslag til ændring af forordning (EF) nr. 207/2009 og direktiv 2008/95/EF.

[4] EUT L 78 af 24.3.2009, s. 1.
[5] KOM(2008) 465.
[6] EUT C 140 af 29.5.2010, s. 22.

I den forbindelse bør en revision af sidstnævnte omfatte foranstaltninger til at opnå større overensstemmelse med forordning (EF) nr. 207/2009, hvilket således vil reducere antallet af divergerende bestemmelser i det europæiske varemærkesystem som helhed.

(6) Kommissionen konkluderede i sin meddelelse "Et indre marked for intellektuelle ejendomsrettigheder" af 24. maj 2011[7], at det for at leve op til det stadig stærkere krav fra de berørte parters side om hurtigere, bedre og mere strømlinede varemærkeregistreringssystemer, som er mere konsistente, brugervenlige, offentligt tilgængelige og teknisk up-to-date, er nødvendigt at modernisere varemærkesystemet i hele Unionen samt at tilpasse det til internettidsalderen.

(7) Det fremgår af en høring og evaluering, der har fundet sted inden for rammerne af dette direktiv, at det europæiske erhvervsmiljø på trods af den tidligere delvise harmonisering af nationale lovgivninger, er meget heterogent, hvilket begrænser adgangen til en overordnet varemærkebeskyttelse og dermed har en skadelig virkning på både konkurrenceevne og vækst.

(8) For at opfylde målsætningen om at fremme og skabe et velfungerende indre marked og for at lette erhvervelse og beskyttelse af varemærker i Unionen er det derfor nødvendigt at gå ud over den begrænsede indbyrdes tilnærmelse, som blev opnået på grundlag af direktiv 2008/95/EF, og udvide den indbyrdes tilnærmelse til alle aspekter af den materielle varemærkelovgivning, der gælder varemærker, som er beskyttet ved registrering som omfattet af forordning (EF) nr. 207/2009.

(9) For at gøre det nemmere at opnå og administrere registrering af varemærker i hele EU er det vigtigt ikke blot at tilnærme de materielle retsregler, men også procedurereglerne. Derfor bør de vigtigste procedureregler i medlemsstaterne og i det europæiske varemærkesystem tilpasses hinanden, herunder på de områder, hvor de divergerende bestemmelser medfører så store problemer, at det indre marked ikke kan fungere efter hensigten. Hvad angår de procedurer, der er fastlagt i henhold til national ret, er det tilstrækkeligt at fastlægge de generelle principper, hvormed det overlades til medlemsstaterne at fastsætte mere specifikke regler.

(10) Det er af afgørende betydning at sikre, at registrerede varemærker nyder samme beskyttelse under alle medlemsstaternes retssystemer, og at beskyttelsen af varemærker på nationalt plan er den samme som beskyttelsen af EU-varemærker. I tråd med den omfattende beskyttelse, der ydes til velkendte EU-varemærker i Unionen, bør der også på nationalt plan gives omfattende beskyttelse til alle registrerede velrenommerede varemærker i den pågældende medlemsstat.

↓ 2008/95/EF betragtning 5 (tilpasset)

(11) Dette direktiv bør ikke gribe ind i medlemsstaternes fortsatte mulighed for at beskytte de ved brug erhvervede varemærker, men kun indeholde bestemmelser om disse

[7] KOM(2011) 287.

varemærker ~~i det omfang,~~ ⌦ for så vidt angår deres forhold til ⌫ ~~sådanne varemærker har forbindelse med~~ de ved registrering erhvervede varemærker.

↓ 2008/95/EF betragtning 6

~~Medlemsstaterne bør ligeledes fuldt ud bevare deres frihed til at fastsætte procedureregler vedrørende registrering, fortabelse eller ugyldighed med hensyn til varemærker, der er erhvervet ved registrering. Det tilkommer dem f.eks. at fastsætte procedurerne for registrering og ugyldighedskendelse, at afgøre, om ældre rettigheder skal gøres gældende i forbindelse med registreringsproceduren eller proceduren for ugyldighedskendelse eller i begge tilfælde, og, i tilfælde af at ældre rettigheder kan gøres gældende i forbindelse med registreringsproceduren, at fastsætte bestemmelser om en indsigelsesprocedure eller en automatisk undersøgelse eller begge dele. Medlemsstaterne bør fortsat have mulighed for at fastsætte konsekvenserne af, at et varemærkes gyldighedsperiode udløber, eller at det kendes ugyldigt.~~

↓ 2008/95/EF betragtning 8 (tilpasset)
⇨ nyt

(12) Virkeliggørelsen af de mål, der forfølges ved tilnærmelsen, forudsætter, at et registreret varemærkes erhvervelse og bevarelse i princippet underkastes de samme betingelser i samtlige medlemsstater.

(13) Med henblik herpå bør der udarbejdes en liste med eksempler på tegn, der kan tænkes at udgøre et varemærke, hvis de kan anvendes til at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders. ⇨ For at opfylde målsætningerne med varemærkeregistreringssystemet, som er at opnå retssikkerhed og sikre god forvaltning, er det også vigtigt at kræve, at det pågældende tegn er af en sådan art, at det kan gengives på en sådan måde, at det er muligt præcist at bestemme det, der er genstand for beskyttelse. Det bør derfor være muligt at gengive et tegn på en passende måde, og derfor ikke nødvendigvis på grafisk vis, så længe gengivelsen giver tilstrækkelige garantier i den henseende. ⇦

(14) Registreringshindringer eller ugyldighedsgrunde for så vidt angår selve varemærket, ~~f.eks.~~ ⌦ herunder ⌫ at det mangler det fornødne særpræg, eller for så vidt angår konflikter mellem varemærket og ældre rettigheder, bør ⌦ desuden ⌫ angives på udtømmende vis, også selv om visse af disse grunde blot nævnes som en mulighed for medlemsstaterne, der således kan bevare eller medtage de pågældende grunde i deres lovgivning. ~~Medlemsstaterne bør i deres lovgivning kunne bevare eller medtage registreringshindringer og ugyldighedsgrunde, der er forbundet med betingelser for at erhverve eller bevare retten til varemærket, for hvilke der ikke er fastsat nogen bestemmelse om indbyrdes tilnærmelse, f.eks. angående varemærkeindehaveren, fornyelse af varemærket, afgiftsordning eller manglende overholdelse af procedurereglerne.~~

↓ 2008/95/EF betragtning 9

~~For at reducere antallet af varemærker, der er registreret og beskyttet i Fællesskabet, og derved også antallet af konflikter imellem disse, må det kræves, at de registrerede varemærker rent faktisk bruges, idet varemærket i modsat fald fortabes. Det er nødvendigt at fastsætte regler om, at et mærke ikke kan kendes ugyldigt, fordi der eksisterer et ældre varemærke, som ikke bruges, idet medlemsstaterne dog stadig skal have mulighed for at anvende samme princip med hensyn til registrering af et varemærke eller træffe bestemmelse om, at et varemærke ikke gyldigt kan påberåbes i et krænkelsessøgsmål, hvis det som følge af en protest fastslås, at indehaveren af varemærket kan fortabe sine rettigheder. I alle disse tilfælde tilkommer det medlemsstaterne at fastsætte de procedureregler, der skal finde anvendelse.~~

↓ 2008/95/EF betragtning 10

~~For at lette den frie omsætning af varer og den frie udveksling af tjenesteydelser er det af afgørende betydning at sikre, at registrerede varemærker nyder samme beskyttelse i alle medlemsstaternes retsordener. Dette forhindrer dog ikke medlemsstaterne i at yde varemærker, der nyder et vist renommé, mere omfattende beskyttelse.~~

⇩ nyt

(15) For at sikre, at de forskellige niveauer af beskyttelse af geografiske betegnelser i medfør af andre EU-retlige instrumenter anvendes på ensartet og udtømmende vis ved undersøgelsen af de absolutte og de relative registreringshindringer i Unionen, bør dette direktiv omfatte de samme bestemmelser vedrørende geografiske betegnelser som forordning (EF) nr. 207/2009.

↓ 2008/95/EF betragtning 11

(16) Den af det registrerede varemærke ydede beskyttelse, hvis formål navnlig er at sikre varemærkets funktion som angivelse af oprindelse, bør være fuldstændig i tilfælde af sammenfald mellem varemærket og tegnet samt mellem varerne eller tjenesteydelserne. Beskyttelsen bør ligeledes gælde i tilfælde af lighed mellem varemærket og tegnet samt mellem varerne eller tjenesteydelserne. Det er nødvendigt at fortolke begrebet lighed på baggrund af risikoen for forveksling. Det bør være en udtrykkelig betingelse for beskyttelsen, at der er risiko for forveksling, hvilket må vurderes på grundlag af adskillige faktorer, herunder bl.a. i hvor høj grad varemærket er kendt på markedet, den association, som det anvendte eller registrerede tegn fremkalder, lighedsgraden mellem varemærket og tegnet samt mellem de pågældende varer eller tjenesteydelser. Spørgsmålet om, hvordan risikoen for forveksling vil kunne konstateres, navnlig bevisbyrden, bør henhøre under de nationale retsplejeregler, som direktivet ikke bør berøre.

⇩ nyt

(17) For at opnå retssikkerhed og fuld overensstemmelse med prioritetsprincippet, i henhold til hvilket et ældre registreret varemærke har forrang for senere registrerede varemærker, er det nødvendigt at fastsætte, at håndhævelsen af rettigheder, der er knyttet til varemærket, ikke bør berøre indehaverrettigheder, der er erhvervet inden varemærkets ansøgnings- eller prioritetsdato. Dette er i overensstemmelse med artikel 16, stk. 1, i aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder af 15. april 1994 (herefter benævnt "TRIPS-aftalen")[8].

(18) Det bør bestemmes, at en krænkelse af et varemærke kun kan konstateres, hvis det etableres, at det krænkende mærke eller tegn anvendes ved handel med henblik på at kendetegne varer eller tjenesteydelser på grundlag af deres handelsmæssige oprindelse. Anvendelser til andre formål bør være underlagt bestemmelserne i den nationale lovgivning.

(19) Af hensyn til retssikkerheden og for klarhedens skyld er det nødvendigt at præcisere, at det ikke kun er i tilfælde af lighed, men også i tilfælde af et identisk tegn, der anvendes til identiske varer eller tjenesteydelser, at der bør gives beskyttelse til et varemærke, såfremt og i det omfang varemærkets væsentligste funktion, som er at sikre de pågældende varers eller tjenesteydelsers handelsmæssige oprindelse, påvirkes negativt.

(20) Krænkelse af et varemærke bør også omfatte anvendelse af tegnet som et firmanavn eller lignende angivelse, når anvendelsen foretages med henblik på at kendetegne varer eller tjenesteydelser på grundlag af deres handelsmæssige oprindelse.

(21) For at opnå retssikkerhed og fuld overensstemmelse med specifikke EU-retsforskrifter bør det bestemmes, at indehaveren af et varemærke skal have ret til at forbyde tredjemand at bruge et tegn i en sammenlignende reklame, når denne sammenlignende reklame er i strid med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF af 12. december 2006 om vildledende og sammenlignende reklame[9].

(22) For at styrke varemærkebeskyttelsen og bekæmpe forfalskning mere effektivt bør indehaveren af et registreret varemærke have ret til at forhindre tredjemand i at bringe varer ind i en medlemsstats toldområde, uden at de er overgået til fri omsætning dér, når sådanne varer kommer fra tredjelande og uden tilladelse er forsynet med et varemærke, der i det væsentligste er identisk med det varemærke, der er registreret for sådanne varer.

(23) Med henblik på mere effektivt at forhindre indførsel af varer, der betegner en krænkelse, navnlig i forbindelse med salg over internettet, bør patenthaveren have ret til at forbyde import af sådanne varer til Unionen, hvis det kun er afsenderen af varerne, som handler i erhvervsmæssigt øjemed.

(24) For at give indehavere af registrerede varemærker mulighed for at bekæmpe forfalskning mere effektivt, bør de have ret til at forbyde anbringelse af et ulovligt varemærke på varer og visse forberedende handlinger forud for anbringelsen.

[8] EFT L 336 af 23.12.1994, s. 213.
[9] EUT L 376 af 27.12.2006, s. 21.

(25) De enerettigheder, som et varemærke giver, bør ikke give indehaveren ret til at forbyde brugen af tegn eller angivelser, der anvendes på loyal vis og i overensstemmelse med redelig markedsføringsskik i industrielle og kommercielle sager. For at skabe lige vilkår for handelsnavne og varemærker ud fra den betragtning, at handelsnavne regelmæssigt gives ubegrænset beskyttelse i forhold til senere varemærker, bør en sådan anvendelse anses for kun at omfatte anvendelse af ens eget personnavn. Det bør endvidere omfatte anvendelsen af deskriptive eller ikke-distinktive tegn eller angivelser i almindelighed. Indehaveren bør desuden ikke have ret til at forhindre den generelle loyale og ærlige brug af mærket til at identificere eller henvise til de varer eller tjenesteydelser som værende indehaverens ejendom.

(26) Det følger af princippet om fri bevægelighed for varer, at indehaveren af et varemærke ikke må have ret til at forbyde en tredjepart at anvende varemærket i forbindelse med varer, der af indehaver eller med dennes samtykke er bragt i omsætning i Unionen under dette varemærke, medmindre indehaveren har en rimelig grund til at modsætte sig fortsat markedsføring af de pågældende varer.

↓ 2008/95/EF betragtning 12

(27) Det er af hensyn til retssikkerheden, og uden at indehaveren af et ældre varemærkes interesser derved i urimelig grad skades, vigtigt at fastsætte en bestemmelse om, at indehaveren af et ældre varemærke ikke længere kan anmode om, at et varemærke, der er yngre end hans, kendes ugyldigt, eller modsætte sig anvendelsen af dette varemærke, hvis han bevidst i en længere periode har tålt, at dette anvendes, medmindre der er ansøgt om registrering af det yngre varemærke i ond tro.

⇩ nyt

(28) For at opnå retssikkerhed og beskytte lovligt erhvervede varemærkerettigheder er det hensigtsmæssigt og nødvendigt – uden at tilsidesætte princippet om, at det yngre varemærke ikke kan håndhæves over for det ældre varemærke - at fastsætte, at indehavere af ældre varemærker ikke bør have ret til at opnå afslag på eller annullering af eller modsætte sig anvendelsen af et yngre mærke, når dette yngre varemærke er erhvervet på et tidspunkt, hvor det ældre varemærke kunne erklæres ugyldigt eller fortabes, f.eks. fordi det endnu ikke kunne individualiseres på grundlag af dets anvendelse, eller hvis det ældre varemærke ikke ville kunne håndhæves mod det yngre varemærke, fordi de nødvendige betingelser ikke var til stede, f.eks. når det ældre varemærke endnu ikke havde opnået omdømme.

(29) Varemærker opfylder kun deres formål, som er at individualisere varer eller tjenesteydelser og give forbrugerne mulighed for at træffe et informeret valg, når de faktisk anvendes på markedet. Kravet om, at et varemærke faktisk skal anvendes, er også nødvendigt for at reducere antallet af varemærker, der registreres og kræver beskyttelse i Unionen, og derved også antallet af konflikter imellem disse. Det er derfor særdeles vigtigt at kræve, at de registrerede varemærker rent faktisk bruges i forbindelse med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke de er registreret, eller, hvis de ikke bruges, at de kan fortabes.

(30) Et registreret varemærke bør derfor kun beskyttes, for så vidt det faktisk anvendes, og et ældre varemærke bør ikke give indehaveren ret til at modsætte sig eller annullere et yngre varemærke, hvis denne indehaver ikke rent faktisk har anvendt sit varemærke. Medlemsstaterne bør endvidere indføre en bestemmelse om, at et varemærke ikke på gyldig vis kan påberåbes i et krænkelsessøgsmål, hvis det som følge af et sagsanlæg fastslås, at varemærket kan fortabes, eller, når sagen anlægges mod en senere rettighed, kunne fortabes på det tidspunkt, hvor den senere rettighed blev opnået.

(31) Det bør bestemmes, at når der sker påberåbelse af et nationalt mærkes anciennitet i forhold til et EU-varemærke, når det nationale mærke efterfølgende er blevet overdraget eller udløber, vil gyldigheden af det nationale mærke stadig kunne anfægtes. Anfægtelsen bør begrænses til situationer, hvor det nationale mærke kunne være blevet erklæret ugyldigt eller fortabt på det tidspunkt, hvor mærket blev slettet af registret.

(32) For at sikre kohærens og for at fremme den erhvervsmæssige udnyttelse af varemærker i EU bør de gældende regler for varemærker som genstand for ejendomsret bringes på linje med dem, der allerede er indført for EU-varemærker, og de bør indeholde bestemmelser om tildeling og overførsel, licens, tingslige rettigheder, tvangsfuldbyrdelse og insolvensbehandling.

(33) Fælles varemærker har vist sig at være et nyttigt redskab for at fremme varer eller tjenesteydelser med specifikke fælles egenskaber. Det er derfor hensigtsmæssigt at sikre, at nationale fælles varemærker er omfattet af regler svarende til de regler, der gælder for kollektive EU-varemærker.

(34) For at forbedre og fremme adgangen til varemærkebeskyttelse og for at øge retssikkerhed og retlig forudsigelighed bør proceduren for registrering af varemærker i medlemsstaterne være effektiv og gennemsigtig, ligesom den bør foretages efter regler svarende til dem, der gælder for EU-varemærker. For at opnå et konsekvent og afbalanceret varemærkesystem på både nationalt plan og EU-plan, bør alle medlemsstaternes centrale kontorer med ansvar for industriel ejendomsret derfor begrænse deres ex officio-kontrol af, hvorvidt en varemærkeansøgning kan registreres, til kun at undersøge, om der foreligger en absolut grund til afslag. Dette bør imidlertid ikke berøre disse kontorers ret til efter anmodning fra ansøgerne at foretage søgning af eventuelle ældre rettigheder, når dette udelukkende er til information og uden at det berører eller har bindende virkning med hensyn til den efterfølgende registreringsprocedure, herunder indsigelse.

(35) For at opnå retssikkerhed med hensyn til anvendelsesområdet for varemærkerettigheder og fremme adgangen til varemærkebeskyttelse bør angivelsen og klassificeringen af varer og tjenesteydelser, der er omfattet af en varemærkeansøgning, følge de samme regler i alle medlemsstater, ligesom de bør rettes ind efter dem, der gælder for EU-varemærker. For at gøre det muligt for de kompetente myndigheder og de økonomiske aktører at bestemme omfanget af den varemærkebeskyttelse, der søges på grundlag af ansøgningen alene, bør angivelsen af varer og tjenesteydelser være tilstrækkelig klar og præcis. Generelle begreber bør fortolkes således, at de kun omfatter varer og tjenesteydelser, som tydeligt er omfattet af ordene i deres bogstavelige forstand.

(36) For at sikre en effektiv varemærkebeskyttelse bør medlemsstaterne sikre, at der er adgang til en effektiv administrativ indsigelsesprocedure, som giver indehavere af ældre varemærke ret for at gøre indsigelse mod registreringen af et varemærke. For desuden at give adgang til effektive midler til at opnå fortabelse af varemærker eller for at erklære dem ugyldige bør medlemsstaterne indføre en administrativ procedure for fortabelse eller ugyldighed, der svarer til den, der gælder for EU-varemærker på EU-plan.

(37) Medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret bør samarbejde med hinanden og med Det Europæiske Varemærkeagentur (herefter benævnt "agenturet") vedrørende alle aspekter af registreringen og administrationen af varemærker for at fremme konvergens mellem praksis og redskaber, såsom udarbejdelse og ajourføring af fælles eller tilknyttede databaser og portaler for høring og søgning. Medlemsstaternes kontorer og agenturet bør samarbejde yderligere inden for alle andre områder af deres aktiviteter, der er relevante for beskyttelse af varemærker i EU.

↓ 2008/95/EF betragtning 7

(38) Dette direktiv bør ikke udelukke, at varemærkerne underkastes andre lovbestemmelser end de varemærkeretlige regler i medlemsstaterne, såsom bestemmelser om illoyal konkurrence, erstatningsansvar eller forbrugerbeskyttelse.

↓ 2008/95/EF betragtning 13 (tilpasset)

(39) Samtlige medlemsstater er bundet af Pariserkonventionen vedrørende beskyttelse af industriel ejendomsret ⌦ (herefter benævnt "Pariserkonventionen") og TRIPS-aftalen ⌫. Det er nødvendigt, at dette direktivs bestemmelser er i fuldstændig overensstemmelse med konventionens ⌦ og aftalens ⌫ bestemmelser. De af medlemsstaternes forpligtelser, der er en følge af denne konvention ⌦ og denne aftale ⌫ , bør ikke berøres af dette direktiv. I givet fald bør traktatens artikel ~~307~~ ⌦ 351 ⌫ , stk. 2, finde anvendelse.

⇩ nyt

(40) Forpligtelsen til at gennemføre dette direktiv i national lovgivning bør begrænses til de bestemmelser, der udgør en indholdsmæssig ændring i forhold til det tidligere direktiv. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, hvori der ikke er foretaget ændringer, følger af det tidligere direktiv.

↓ 2008/95/EF betragtning 14 (tilpasset)

(41) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i ~~bilag I,~~ del B~~,~~ i bilag I til direktiv 2008/95/EF angivne frister for gennemførelse i national ret ~~af direktiv 89/104/EØF~~ —

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

~~UDSTEDT FØLGENDE~~ VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Kapitel 1

⌦ Generelle bestemmelser ⌫

↓ 2008/95/EF

Artikel 1

Anvendelsesområde

Dette direktiv finder anvendelse på varemærker for varer og tjenesteydelser, det være sig individuelle mærker, fællesmærker, garantimærker eller certificeringsmærker, der er registreret eller søgt registrering af i en medlemsstat eller hos Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret, eller som er indført i et internationalt register med retsvirkning i en medlemsstat.

⇩ nyt

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

a) "kontor" det centrale kontor for industriel ejendomsret i den medlemsstat eller Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret, der varetager registrering af varemærker

b) "agentur" det Europæiske Varemærkeagentur, der er oprettet i overensstemmelse med artikel 2 i forordning (EF) nr. 207/2009

c) "register" et kontors varemærkeregister.

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

Kapitel 2

⌦ Varemærkelovgivning ⌫

AFDELING 1

⌦ VAREMÆRKERS FORM ⌫

Artikel ~~2~~3

Varemærkers form

Et varemærke kan bestå af alle tegn, ~~der kan gengives grafisk,~~navnlig ord, herunder personnavne, afbildninger, bogstaver, tal, ⌦ farver, ⌫ varens form eller emballage, ⌦ eller lyde ⌫, hvis de kan ~~anvendes til~~:

a) ⌦ anvendes til ⌫ at adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders

---

⇩ nyt

b) gengives på en måde, der gør det muligt for de kompetente myndigheder og offentligheden at fastslå den nøjagtige genstand for den beskyttelse, der gives dets indehaver.

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

AFDELING 2

⌦ REGISTRERINGSHINDRINGER OG UGYLDIGHEDSGRUNDE ⌫

Artikel ~~3~~4

⌦ Absolutte ⌫ ~~R~~registreringshindringer og ugyldighedsgrunde

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

1. Følgende tegn og varemærker udelukkes fra registrering eller kan erklæres ugyldige, hvis de allerede er blevet registreret:

a) tegn, som ikke kan udgøre et varemærke

b) varemærker, der mangler fornødent særpræg

c) varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved disse

d) varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, som i daglig sprogbrug eller i redelig og almindelig markedsføringsskik udgør en sædvanlig betegnelse for varen eller tjenesteydelsen

e) tegn, som udelukkende består af

   i) en udformning, som følger af varens egen karakter

   ii) en udformning af varen, som er nødvendig for at opnå et teknisk resultat

   iii) en udformning, hvorved varen får en væsentlig værdi

f) varemærker, som strider mod den offentlige orden eller sædelighed

g) varemærker, som er egnet til at vildlede offentligheden, f.eks. med hensyn til varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse

h) varemærker, der ikke er godkendt af de kompetente myndigheder, og som skal afslås eller ophæves i medfør af artikel 6c i Pariserkonventionen vedrørende beskyttelse af industriel ejendomsret, i det følgende benævnt "Pariserkonventionen".

⇩ nyt

i) varemærker, som er udelukket fra registrering og ikke fortsat kan anvendes i henhold til EU-lovgivningen eller internationale aftaler, i hvilke Unionen er part, og som indeholder bestemmelser om beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser

j) varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til EU-lovgivningen eller internationale aftaler, i hvilke Unionen er part, og som indeholder bestemmelser om beskyttelse af traditionelle udtryk for vin og garanterede traditionelle specialiteter.

2. Stk. 1 finder anvendelse, selv om registreringshindringerne kun er til stede:

a) i andre medlemsstater end dem, hvor ansøgningen om registrering er indgivet

b) når et varemærke på et fremmed sprog er oversat eller transkriberet til et alfabet eller et officielt sprog i en af medlemsstaterne.

3. Har ansøgeren ansøgt om registrering af et varemærke i ond tro, kan det erklæres ugyldigt. Enhver medlemsstat kan ligeledes fastsætte bestemmelser om, at et sådant varemærke ikke må registreres

---

↓ 2008/95/EF

~~2~~4. En medlemsstat kan træffe bestemmelse om, at et varemærke udelukkes fra registrering eller, hvis det er registreret, kan erklæres ugyldigt, i det omfang:

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

a) brugen af dette varemærke kan forbydes efter anden lovgivning end den pågældende medlemsstats eller ⌦ EU's ⌫ ~~Fællesskabets~~ varemærkelovgivning

---

↓ 2008/95/EF

b) varemærket omfatter et tegn af stor symbolsk værdi, herunder et religiøst symbol

c) varemærket omfatter tegn, emblemer og våben bortset fra dem, der er omhandlet i artikel 6c i Pariserkonventionen, og som har offentlig interesse, medmindre deres registrering er blevet tilladt af den kompetente myndighed efter medlemsstatens lovgivning.

~~d) ansøgeren har indgivet ansøgningen om registrering af varemærket i ond tro.~~

↓ 2008/95/EF (tilpasset)
⇨ nyt

~~3~~5. Et varemærke må ikke udelukkes fra registrering og kan ikke erklæres ugyldigt efter stk. 1, litra b), c) eller d), hvis det inden datoen for ansøgning om registrering ⇨ eller efter datoen for registrering ⇦ , som følge af den brug, der er gjort deraf, har fået fornødent særpræg.

6. Medlemsstaterne kan ~~i øvrigt~~ træffe bestemmelse om, at ~~det samme~~ ⌦ stk. 5 ⌫ skal gælde, når det fornødne særpræg først opnås efter ansøgning om registrering eller ~~efter~~ ⇨ før ⇦ registrering.

~~4. Uanset stk. 1, 2 og 3 kan en medlemsstat træffe bestemmelse om, at de registreringshindringer eller ugyldighedsgrunde, der var gældende i den pågældende stat inden ikrafttrædelsesdatoen for de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktiv 89/104/EØF, finder anvendelse på varemærker, der er ansøgt om registrering af inden denne dato.~~

Artikel ~~4~~5

~~Yderligere~~ ⌦ Relative ⌫ registreringshindringer og ugyldighedsgrunde ~~vedrørende konflikter med ældre rettigheder~~

↓ 2008/95/EF

1. Et varemærke udelukkes fra registrering eller kan, hvis det er registreret, erklæres ugyldigt:

a) såfremt det er identisk med et ældre varemærke, og de varer eller tjenesteydelser, for hvilke mærket er ansøgt om registrering af eller er registreret, er af samme art som de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det ældre varemærke er beskyttet

b) såfremt der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling, herunder at der er en forbindelse med det ældre varemærke, fordi det yngre varemærke er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og varerne eller tjenesteydelserne er af samme eller lignende art.

2. Ved "ældre varemærker", som omhandlet i stk. 1, forstås:

a) varemærker af følgende kategorier, hvis anmeldelsesdato ligger før datoen for ansøgningen om varemærket, eventuelt under hensyntagen til den prioritet, der gøres gældende til støtte for disse varemærker:

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

i) ~~EF~~ ⌦ EU ⌫ -varemærker

↓ 2008/95/EF

ii) varemærker, der er registreret i den pågældende medlemsstat eller, for så vidt angår Belgien, Nederlandene og Luxembourg, hos Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret

iii) varemærker, som er genstand for en international registrering med virkning i den pågældende medlemsstat

---

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

b) ⌦ EU ⌫ ~~EF~~-varemærker, for hvilke der i overensstemmelse med ~~Rådets~~ forordning (EF) nr. ~~40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker~~[10] 207/2009 med fuld ret påberåbes anciennitet i forhold til et af de i litra a), nr. ii) og iii), omhandlede varemærker, også selv om der er givet afkald på sidstnævnte, eller det er bortfaldet

---

10 ~~EFT L 11 af 14.1.1994, s. 1.~~

↓ 2008/95/EF

c) ansøgninger om de under litra a) og b) omhandlede varemærker med forbehold af deres registrering

d) varemærker, som på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om varemærket, eventuelt tidspunktet for den prioritet, der gøres gældende til støtte for ansøgningen om varemærket, er "vitterlig kendt" i den pågældende medlemsstat i den i artikel 6b i Pariserkonventionen angivne betydning.

↓ 2008/95/EF (tilpasset)
⇨ nyt
⇨ ny

3. Et varemærke udelukkes ~~også~~ fra registrering eller kan, hvis det er registreret, erklæres ugyldigt:

a) hvis det er identisk med eller ligner et ældre ~~EF-~~varemærke, ⇨ uanset om de varer eller de tjenesteydelser, for hvilke det gælder ⇦ ~~jf. stk. 2, og det søges eller~~ er identiske med eller af samme eller ~~blevet registreret for varer eller tjenesteydelser af~~ anden art end dem, for hvilke det ældre ~~EF-~~varemærke er registreret, når det ældre ~~EF-~~varemærke er velkendt i ~~Fællesskabet~~ ⇨ en medlemsstat, eller i tilfælde af et EU-varemærke, er velkendt i Unionen ⇦ , og brugen af det yngre varemærke uden skellig grund ville medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre ~~EF-~~varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé

⇩ nyt

b) hvis varemærkeindehaverens agent eller repræsentant ansøger om registrering af mærket i eget navn uden indehaverens tilladelse, medmindre agenten eller repræsentanten kan redegøre for sin handling

c) hvis varemærket kan forveksles med et ældre varemærke beskyttet uden for Unionen, forudsat at mærket stadig var i reel brug på datoen for indgivelsen af ansøgningen, og ansøgeren, var i ond tro

d) hvis det er undtaget fra registrering og ikke fortsat kan bruges i henhold til EU's lovgivning om beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser.

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

4. En medlemsstat kan ~~desuden~~ træffe bestemmelse om, at et varemærke ligeledes udelukkes fra registrering eller, hvis det er registreret, kan erklæres ugyldigt i det omfang:

↓ 2008/95/EF

~~a) varemærket er identisk med eller ligner et ældre nationalt varemærke efter stk. 2, og det søges eller er blevet registreret for varer eller tjenesteydelser af anden art end dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, når det ældre varemærke er velrenommeret i den pågældende medlemsstat, og brugen af det yngre varemærke ville medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé~~

~~b~~a) der er erhvervet rettigheder til et ikke-registreret varemærke eller til et andet i erhvervsvirksomhed anvendt tegn før tidspunktet for ansøgningen om det yngre varemærke eller eventuelt tidspunktet for den prioritet, der gøres gældende til støtte for ansøgningen om det yngre varemærke, og der til det ikke-registrerede varemærke eller til det andet tegn er knyttet en ret for indehaveren til at forbyde anvendelsen af et yngre varemærke

~~c~~b) der kan nedlægges forbud mod brug af varemærket på grundlag af en anden ældre rettighed end de rettigheder, der er nævnt i stk. 2 og i litra ~~b~~a) i dette stykke, herunder navnlig:

i) retten til et navn

ii) retten til et portræt

iii) en ophavsret

iv) en industriel ejendomsret.

~~d) varemærket er identisk med eller ligner et ældre fællesmærke, hvortil der er knyttet en ret, som udløb højst tre år før ansøgningen~~

~~e) varemærket er identisk med eller ligner et ældre garantimærke eller certificeringsmærke, hvortil der er knyttet en ret, som er udløbet inden for en frist forud for ansøgningen, hvis varighed er fastsat af medlemsstaten~~

~~f) varemærket er identisk med eller ligner et ældre varemærke, som er registreret for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art, og hvis registrering på grund af manglende fornyelse udløb højst to år forud for ansøgningen, medmindre indehaveren af det ældre varemærke har givet sit samtykke til registreringen af det yngre varemærke eller ikke har anvendt sit varemærke~~

~~g) varemærket kan forveksles med et varemærke, der blev anvendt i udlandet på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen, og som stadig anvendes der, forudsat at ansøgeren har indgivet ansøgningen i ond tro.~~

5. Medlemsstaterne kan tillade, at varemærket under passende omstændigheder ikke udelukkes fra registrering eller erklæres ugyldigt, når indehaveren af det ældre varemærke eller andre ældre rettigheder giver sit samtykke til registreringen af det yngre mærke.

6. Uanset stk. 1-5 kan en medlemsstat træffe bestemmelse om, at de registreringshindringer eller ugyldighedsgrunde, der var gældende i den pågældende stat inden ikrafttrædelsesdatoen

for de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktiv 89/104/EØF, finder anvendelse på varemærker, der er anmeldt inden denne dato.

↓ 2008/95/EF (tilpasset)
⇨ nyt

Artikel ~~1~~46

Efterfølgende konstatering af et varemærkes ugyldighed eller fortabelse

Når ancienniteten af et ~~ældre~~ ⌦ nationalt ⌫ varemærke, som indehaveren har givet afkald på, eller som er bortfaldet, påberåbes for et ⌦ EU ⌫ ~~EF~~-varemærke, kan ugyldigheden eller fortabelsen af dette ~~ældre~~ ⌦ nationale ⌫ mærke konstateres efterfølgende ⇨ , såfremt ugyldigheden eller fortabelsen også kunne have været erklæret på det tidspunkt, hvor indehaveren gav afkald på mærket eller lod det udløbe. I så fald har ancienniteten ikke længere nogen virkning. ⇦

Artikel 7

⌦ Registreringshindringer og ugyldighedsgrunde for visse varer eller tjenesteydelser ⌫

⌦ Såfremt der kun er hindringer for registrering af varemærket eller grunde til dets ugyldighed for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke et varemærke søges eller er blevet registreret, skal varemærket kun udelukkes fra registrering eller erklæres ugyldigt for så vidt angår de pågældende varer eller tjenesteydelser. ⌫

⇩ nyt

Artikel 8

Manglen på særlige kendetegn eller omdømme af et ældre varemærke, der forhindrer, at et registreret varemærke erklæres ugyldigt

Et registreret varemærke kan i ingen af nedenstående tilfælde erklæres ugyldigt på grundlag af et ældre varemærke:

a) når det ældre varemærke, der kan erklæres ugyldigt i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), c) eller d), ikke havde fået fornødent særpræg i overensstemmelse med artikel 4, stk. 5, på ansøgningsdatoen eller prioritetsdatoen for det registrerede varemærke

b) når begæringen om ugyldighed er baseret på artikel 5, stk. 1, litra b), og det ældre varemærke ikke havde fået fornødent særpræg for at støtte en konklusion om sandsynlighed for forveksling i henhold til artikel 5, stk. 1, litra b), på ansøgningsdatoen eller prioritetsdatoen for det registrerede varemærke

c) når begæringen om ugyldighed er baseret på artikel 5, stk. 3, og det ældre varemærke ikke var velkendt, jf. artikel 5, stk. 3, på ansøgningsdatoen eller prioritetsdatoen for det registrerede varemærke.

↓ 2008/95/EF (tilpasset)
⇨ nyt

Artikel 9

~~Rettighedsfortabelse~~ ⌦ Fortabelse af retten til at anmode om ugyldighed ⌫ på grund af passivitet

1. En indehaver af et af de i artikel ~~4~~5, stk. 2 ⇨ og 3 ⇦ , omhandlede ældre varemærker, som i en medlemsstat i fem på hinanden følgende år har tålt og været bekendt med brugen af et yngre varemærke, der er registreret i denne medlemsstat, kan ikke under henvisning til det ældre varemærke kræve dette yngre varemærke erklæret ugyldigt ~~eller modsætte sig brugen af det yngre varemærke~~ for varer eller tjenesteydelser, for hvilke det yngre varemærke er blevet anvendt, medmindre ansøgningen om det yngre varemærke er indgivet i ond tro.

2. Enhver medlemsstat kan bestemme, at stk. 1 skal finde anvendelse på indehaveren af ~~et ældre varemærke som omhandlet i artikel 4, litra a), eller en~~ ⌦ enhver ⌫ anden ældre rettighed som omhandlet i artikel ~~4~~5, stk. 4, litra a~~b~~) eller b~~c~~).

↓ 2008/95/EF

3. I de i stk. 1 eller 2 omhandlede tilfælde kan indehaveren af et yngre registreret varemærke ikke modsætte sig brugen af en ældre rettighed, selv om denne rettighed ikke længere kan gøres gældende mod det yngre varemærke.

↓ 2008/95/EF (tilpasset)
⇨ nyt

AFDELING 3

⌦ RETTIGHEDER OG BEGRÆNSNINGER ⌫

Artikel ~~5~~10

Rettigheder, der er knyttet til varemærket

1. ~~Det registrerede~~ ⌦ Registreringen af et ⌫ varemærke giver indehaveren en eneret.

⌦ 2. Med forbehold af de rettigheder, som indehavere opnår inden ansøgningsdatoen eller prioritetsdatoen for det registrerede varemærke, kan ⌫ ~~I~~indehaveren ⌦ af et registreret varemærke ⌫ ~~kan~~ forbyde tredjemand, der ikke har hans samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af ⌦ ethvert tegn for så vidt angår varer eller tjenesteydelser, når ⌫ :

a) ~~et tegn,~~ ⌦ tegnet ⌫ ~~der~~ er identisk med varemærket, ⌦ og anvendes ⌫ for varer eller tjenesteydelser af samme art som dem, for hvilke varemærket er registreret, ⇨ og når en sådan anvendelse påvirker eller vil kunne påvirke varemærkets evne til at garantere varernes eller tjenesteydelsernes oprindelse over for forbrugerne ⇦

b) ~~et tegn, der~~ ⌦ tegnet ⌫ er identisk med eller ligner varemærket~~, når de~~ ⌦ og anvendes for ⌫ varer eller tjenesteydelser, der ~~er dækket af varemærket,~~ er af samme eller lignende art som dem, ⌦ for hvilke varemærket er registreret, når ⌫ der ~~er dækket af det pågældende tegn, og der som følge heraf~~ i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling, herunder at der er en forbindelse mellem tegnet og varemærket.

~~2.~~ c) ~~En medlemsstat kan ligeledes træffe bestemmelse om, at indehaveren kan forhindre tredjemand, der ikke har hans samtykke, i at gøre erhvervsmæssig brug af et tegn, der~~ ⌦ tegnet ⌫ er identisk med eller ligner varemærket, ⌦ uanset om det anvendes eller ej, ⌫ for varer eller tjenesteydelser ⇨ , som er identiske med eller har en lighed med eller ikke har en lighed med ⇦ ~~af anden art end~~ dem, for hvilke varemærket er registreret, når varemærket er renommeret i medlemsstaten, og brugen af tegnet uden skellig grund ville medføre en utilbørlig udnyttelse af varemærkets særpræg eller renommé eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé.

🡻 2008/95/EF (tilpasset)

3. Såfremt betingelserne i stk. ~~1 og~~ 2 er opfyldt, kan det ⌦ især ⌫ ~~bl.a.~~ forbydes

---

🡻 2008/95/EF

a) at anbringe tegnet på varerne eller på deres emballage

b) at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med dette formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under det pågældende tegn

c) at importere eller eksportere varerne under det pågældende tegn

---

⇩ nyt

d) at anvende tegnet som handels- eller firmanavn eller en del af et handels- eller virksomhedens navn

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

~~d~~e) at anvende tegnet på forretningspapirer og i reklameøjemed~~.~~

⇩ nyt

f) at anvende tegnet i sammenlignende reklame på en måde, der er i strid med direktiv 2006/114/EF.

4. Indehaveren af et registreret varemærke skal også have ret til at forhindre indførsel af varer i henhold til stk. 3, litra c), hvor kun afsenderen af varerne handler i erhvervsmæssigt øjemed.

5. Indehaveren af et registreret varemærke skal ligeledes have ret til at forhindre tredjemand i inden for rammerne af en erhvervsaktvitet at bringe varer ind i toldområdet i en medlemsstat, hvor varemærket er registreret, uden at det overgår til fri omsætning dér, når sådanne varer, herunder emballage, kommer fra tredjelande og uden tilladelse er forsynet med et varemærke, der er identisk med det varemærke, der er registreret for sådanne varer, eller som i sine væsentligste aspekter ikke kan sondres fra dette varemærke.

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

~~4~~6. Hvis en medlemsstats retsforskrifter ikke gjorde det muligt at forbyde brugen af et tegn som omhandlet i stk. 2~~1~~, litra b)~~,~~ eller c),~~stk. 2~~ forud for ikrafttrædelsesdatoen for de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktiv 89/104/EØF i den pågældende medlemsstat, kan den fortsatte brug af dette tegn ikke anfægtes under påberåbelse af de til varemærket knyttede rettigheder.

~~5~~7. Stk. 1,2,3 and 6 ~~til 4~~ berører ikke de i en medlemsstat gældende bestemmelser vedrørende beskyttelse mod brug af et tegn, der er udarbejdet med andet formål for øje end at skelne mellem varer eller mellem tjenesteydelser, når der med brug af dette tegn uden skellig grund tilsigtes en utilbørlig udnyttelse af varemærkets særpræg eller renommé, eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé.

⇩ nyt

Artikel 11

Overtrædelse af varemærkeindehaverens ret ved brug af udstyr, emballage eller andre midler

Hvis det anses for sandsynligt, at udstyr, emballage eller andre midler, hvorpå mærket er anbragt, vil blive anvendt i forhold til varer eller tjenesteydelser, og anvendelsen i forbindelse med disse varer eller tjenesteydelser vil udgøre en overtrædelse af varemærkeindehaverens rettigheder i henhold til artikel 10, stk. 2 og 3, skal indehaveren have ret til at forbyde følgende:

a) i forbindelse med handelen at påføre et tegn, der er identisk med eller ligner varemærket, på udstyret, emballagen eller andre midler, hvorpå mærket kan anbringes

b) at tilbyde eller markedsføre, eller besidde med sådant formål, eller at importere eller eksportere udstyr, emballage eller andre midler, hvorpå mærket er anbragt.

Artikel 12

Gengivelse af varemærker i opslagsværker

Giver gengivelsen af et varemærke i et leksikon, en encyklopædi eller et lignende opslagsværk det indtryk, at det udgør den generiske betegnelse for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, skal udgiveren af værket efter anmodning fra indehaveren af varemærket sørge for, at gengivelsen af varemærket senest i den næste udgave af værket ledsages af en angivelse af, at det er et registreret varemærke.

Artikel 13

Forbud mod brug af et varemærke, der er registreret i en agents eller repræsentants navn

1. Er et varemærke registreret i en agents eller en repræsentants navn på vegne af den person, der er indehaver af varemærket, uden indehaverens samtykke, har indehaveren ret til:

a) at modsætte sig, at agenten eller repræsentanten anvender mærket, eller

b) at kræve, at agenten eller repræsentanten tildeler ham varemærket.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, når agenten eller repræsentanten kan begrunde sin handling.

↓ 2008/95/EF

Artikel ~~6~~14

Begrænsninger i varemærkets retsvirkninger

1. De til varemærket knyttede rettigheder giver ikke indehaveren ret til at forhindre tredjemand i at gøre erhvervsmæssig brug af:

↓ 2008/95/EF (tilpasset)
⇨ nyt

a) sit eget ⌦ person ⌫ navn og sin adresse

b) ⇨ tegn eller ⇦ angivelser ⇨ , som ikke er distinktive eller som vedrører ⇦ ~~vedrørende~~ varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse,

værdi, geografiske oprindelse, produktionstidspunkt eller udførelsen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varerne eller tjenesteydelserne

c) varemærket ⇨ med henblik på at identificere eller henvise til varer eller tjenesteydelser som tilhørende indehaveren af varemærket, især ⇦ når ~~dette~~ ⌦ anvendelsen af varemærket ⌫ er nødvendig~~t~~ for at angive anvendelsen af en vare eller tjenesteydelse, navnlig som tilbehør eller reservedele.

~~for så vidt dette sker~~ ⌦ Første afsnit finder kun anvendelse, når tredjemands anvendelse er ⌫ i overensstemmelse med redelig markedsføringsskik.

⇩ nyt

2. Tredjeparts anvendelse skal navnlig i følgende tilfælde anses for ikke at være i overensstemmelse med redelig markedsføringsskik:

a) når den giver det indtryk, at der er en kommerciel forbindelse mellem tredjeparten og varemærkeindehaveren

b) når den uden gyldig grund giver en urimelig fordel af eller er skadelig for varemærkets særpræg eller omdømme.

🡻 2008/95/EF

~~2~~3. De til varemærket knyttede rettigheder giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af ældre rettigheder, som kun har lokalt afgrænset karakter, hvis rettighederne er anerkendt i den pågældende medlemsstats lovgivning og anvendes inden for grænserne af det område, hvor de er anerkendt.

Artikel ~~7~~15

Konsumption af de rettigheder, der er knyttet til varemærket

🡻 2008/95/EF (tilpasset)

1. De til varemærket knyttede rettigheder giver ikke indehaveren ret til at forbyde brugen af varemærket for varer, som af indehaveren selv eller med dennes samtykke er markedsført inden for ~~Fællesskabet~~ ⌦ Unionen ⌫ under dette varemærke.

🡻 2008/95/EF

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, såfremt skellig grund berettiger indehaveren til at modsætte sig fortsat markedsføring af varerne, især i tilfælde, hvor disses tilstand er ændret eller forringet, efter at de er markedsført.

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

Artikel ~~10~~16

Brugen af varemærket

1. Såfremt indehaveren ikke inden fem år fra ~~datoen for~~ registrerings ⌦ datoen ⌫ ~~procedurens afslutning~~ har gjort reel brug af varemærket i den pågældende medlemsstat for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, eller hvis sådan brug har været ophørt uden afbrydelse i fem år, underkastes varemærket de i ⌦ artikel 17, artikel 19, stk. 1, artikel 46, stk. 1, og artikel 48, stk. 3 og 4, ⌫ ~~dette direktiv~~ omhandlede ⌦ begrænsninger og ⌫ sanktioner, medmindre der foreligger skellig grund til, at brug ikke har fundet sted.

⇩ nyt

2. Giver en medlemsstat mulighed for indsigelse efter registreringen, skal de fem år, der er omhandlet i stk. 1, regnes fra den dato, hvor mærket ikke længere kan anfægtes eller, hvis en indsigelse er indgivet og ikke tilbagekaldt, fra den dato, hvor en afgørelse om afslutning af indsigelsesproceduren er blevet endelig.

3. For så vidt angår varemærker, som er genstand for en international registrering med retsvirkning i medlemsstaten, skal de fem år, der er omhandlet i stk. 1, regnes fra den dato, hvor det ikke længere er muligt at afvise eller gøre indsigelse mod mærket. Er en indsigelse indgivet og ikke ophævet, beregnes fristen fra den dato, hvor en afgørelse om afslutning af indsigelsesproceduren er blevet endelig.

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

4. Følgende betragtes ligeledes som brug i henhold til ~~første afsnit~~ ⌦ stk. 1 ⌫ :

↓ 2008/95/EF
⇨ nyt

a) brug af varemærket i en form, der kun ved enkeltheder, som ikke forandrer mærkets særpræg, afviger fra den form, hvori dette er blevet registreret ⇨ , uanset om varemærket i den form, hvori det anvendes, også er registreret i indehaverens navn ⇦

b) anbringelse i den pågældende medlemsstat af varemærket på varer eller deres emballage udelukkende med eksport for øje.

~~2~~5. Brug af et varemærke, der finder sted med indehaverens samtykke, ~~eller som gøres gøres af en person, der er berettiget til at anvende et fællesmærke eller et garantimærke eller et certificeringsmærke~~ ligestilles med indehaverens brug af varemærket.

~~3. For så vidt angår varemærker, som er registreret før ikrafttrædelsesdatoen for de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktiv 89/104/EØF:~~

~~a) formodes den i stk. 1, første afsnit, omhandlede femårsperiode for at være påbegyndt på samme tid som en allerede inden denne dato påbegyndt periode med manglende brug, når der inden nævnte dato gælder en bestemmelse om sanktioner ved manglende brug af et varemærke i en sammenhængende periode~~

~~b) anses den i stk. 1, første afsnit, omhandlede femårsperiode for at være påbegyndt tidligst på denne dato, når der ikke inden nævnte dato gælder nogen bestemmelse om brug.~~

⇩ nyt

Artikel 17

Manglende brug som forsvar i en sag om varemærkekrænkelse

Indehaveren af et varemærke skal kun have ret til at forbyde anvendelsen af et tegn i det omfang, at hans rettigheder ikke kan fortabes i henhold til artikel 19 på det tidspunkt, hvor krænkelsessøgsmålet anlægges.

Artikel 18

Interventionsret, som tillægges indehaveren af et yngre registreret varemærke som forsvar i en sag om varemærkekrækelse

1. Indehaveren af et varemærke har i forbindelse med et krænkelsessøgsmål ikke ret til at forbyde brugen af et yngre registreret varemærke, når det yngre varemærke ikke kan erklæres ugyldigt i henhold til artikel 8, artikel 9, stk. 1 og 2, og artikel 48, stk. 3.

2. Indehaveren af et varemærke har i forbindelse med et krænkelsessøgsmål ikke ret til at forbyde brugen af et yngre registreret EU-varemærke, når det yngre varemærke ikke kan erklæres ugyldigt i henhold til artikel 53, stk. 3 og 4, artikel 54, stk. 1 og 2, eller artikel 57, stk. 2, i forordning (EF) nr. 207/2009.

3. Har indehaveren af et varemærke ikke ret til at forbyde anvendelsen af et yngre registreret varemærke i henhold til stk. 1 eller 2, har indehaveren af dette yngre registrerede varemærke ikke ret til i forbindelse med et krænkelsessøgsmål at forbyde brugen af et ældre varemærke, selv om denne rettighed ikke længere kan gøres gældende mod det yngre varemærke.

🡻 2008/95/EF

~~*Artikel 11*~~

~~**Retlige eller administrative sanktioner ved manglende brug af et varemærke**~~

~~1. Et varemærke kan ikke erklæres ugyldigt på grund af et bestående, ældre, kolliderende varemærke, medmindre de krav om brug, der omhandles i artikel 10, stk. 1 og 2, eller i givet fald i artikel 10, stk. 3, er opfyldt.~~

~~2. En medlemsstat kan træffe bestemmelse om, at et varemærke ikke kan udelukkes fra registrering på grund af et bestående, ældre, kolliderende varemærke, medmindre de krav om brug, der omhandles i artikel 10, stk. 1 og 2, eller i givet fald i artikel 10, stk. 3, er opfyldt.~~

~~3. Uden at foregribe anvendelsen af artikel 12 i tilfælde af kontrasøgsmål om fortabelse kan en medlemsstat træffe bestemmelse om, at et mærke ikke gyldigt kan påberåbes i et krænkelsessøgsmål, hvis det som følge af en protest fastslås, at indehaveren af varemærket kan fortabe sine rettigheder efter artikel 12, stk. 1.~~

~~4. Hvis det ældre varemærke kun er blevet anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det for så vidt angår anvendelsen af stk. 1, 2 og 3 kun registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.~~

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

AFDELING 4

⌦ FORTABELSE AF VAREMÆRKERETTIGHEDER ⌫

Artikel ~~12~~19

⌦ Manglende reel anvendelse som ⌫ ~~E~~efortabelsesgrund~~e~~

↓ 2008/95/EF

1. Indehaveren af et varemærke kan fortabe sine rettigheder, når der inden for en sammenhængende periode på fem år ikke i den pågældende medlemsstat er gjort reel brug af det for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og der ikke foreligger skellig grund til manglende brug.

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

2. Fortabelse af et varemærke kan ~~dog~~ ikke gøres gældende, dersom reel brug af varemærket påbegyndes eller genoptages i tiden mellem udløbet af femårsperioden og tidspunktet for indgivelse af begæring om fortabelse.

↓ 2008/95/EF

3. Påbegyndelse eller genoptagelse af brugen inden for de sidste tre måneder forud for indgivelse af begæring om fortabelse, idet denne tremånedersperiode tidligst begynder ved udløbet af den sammenhængende periode på fem år, tages imidlertid ikke i betragtning, såfremt forberedelserne til påbegyndelse eller genoptagelse af brugen først indledes, når indehaveren har fået kendskab til, at der eventuelt vil blive indgivet begæring om fortabelse.

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

Artikel 20

⌦ Overgang til almindelig betegnelse eller vildledende angivelse som fortabelsesgrunde ⌫

~~2. Medmindre andet gælder i henhold til stk. 1, kan i~~Indehaveren af et varemærke kan fortabe sine rettigheder, når varemærket efter den dato, på hvilken det blev registreret:

↓ 2008/95/EF

a) som følge af indehaverens virksomhed eller passivitet er blevet til en almindelig betegnelse inden for handelen for en vare eller tjenesteydelse, for hvilken mærket er registreret

b) som følge af den brug, der af indehaveren eller med dennes samtykke gøres af varemærket for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, vil kunne vildlede offentligheden, især med hensyn til varernes eller tjenesteydelsernes art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse.

Artikel ~~13~~21

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

Delvise ~~**registreringshindringer samt**~~ **fortabelses~~- og ugyldigheds~~grunde**

Såfremt der kun for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke et varemærke ~~søges eller~~ er blevet registreret, er ~~hindringer for registrering af varemærket eller~~ grunde til dets fortabelse ~~eller ugyldighed~~, skal varemærket kun ~~udelukkes fra registrering eller~~ fortabes ~~eller erklæres ugyldigt~~ for så vidt angår de pågældende varer eller tjenesteydelser.

⇩ nyt

AFDELING 5

VAREMÆRKER SOM GENSTAND FOR EJENDOMSRET

Artikel 22

Overdragelse af registrerede varemærker

1. Et varemærke kan overdrages uafhængigt af en eventuel virksomhedsoverdragelse, hvad angår alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.

2. Overdragelse af en virksomhed i sin helhed indebærer overdragelse af varemærket, medmindre der foreligger en aftale om det modsatte, eller hvis det modsatte klart fremgår af omstændighederne. En kontraktlig forpligtelse til at overdrage en virksomhed er ligeledes omfattet af denne bestemmelse.

3. Uden at dette berører stk. 2, skal en overdragelse af varemærket bero på en skriftlig aftale og være underskrevet af kontraktparterne, medmindre overdragelsen er en følge af en retsafgørelse; i modsat fald er overdragelsen ugyldig.

4. Efter anmodning fra en af parterne indføres overdragelsen i registret og offentliggøres.

5. Så længe overdragelsen ikke er indført i registret, kan erhververen ikke over for tredjemand gøre de rettigheder gældende, som følger af registreringen af varemærket.

6. Skal der i forhold til kontoret overholdes frister, kan erhververen afgive de fornødne erklæringer over for dette, så snart ansøgning om registrering af overdragelsen er indgivet til kontoret.

Artikel 23

Tingslige rettigheder

1. Et varemærke kan uafhængigt af virksomheden pantsættes eller gøres til genstand for andre tingslige rettigheder.

2. Efter anmodning fra en af parterne indføres rettighederne som omhandlet i stk. 1 i registret og offentliggøres.

Artikel 24

Tvangsfuldbyrdelse

1. Et varemærke kan gøres til genstand for tvangsfuldbyrdelse.

2. Efter anmodning fra en af parterne indføres tvangsfuldbyrdelsen i registret og offentliggøres.

Artikel 25

Insolvensbehandling

Indgår et varemærke i en insolvensbehandling, indføres dette i registret efter anmodning fra den kompetente nationale myndighed, et det offentliggøres.

↓ 2008/95/EF

Artikel ~~8~~26

Licens

1. Der kan gives licens til varemærket for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, samt for en medlemsstats område som helhed eller for en del af dette. Licensen kan være en eksklusiv eller en ikke-eksklusiv licens.

2. Indehaveren af et varemærke kan gøre de rettigheder, der er knyttet hertil, gældende over for en licenstager, der overtræder en af bestemmelserne i licensaftalen med hensyn til

a) dens gyldighedsperiode

b) den udformning, hvori varemærket må anvendes i henhold til registreringen

c) arten af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke licensen er indrømmet

d) det område, inden for hvilket der må gøres brug af varemærket, eller

e) kvaliteten af de af licenstageren fremstillede varer eller præsterede tjenesteydelser.

⇩ nyt

3. Medmindre andet er fastsat i licensaftalen, kan licenstageren kun anlægge sag om krænkelse af et varemærke, hvis dets indehaver har givet sit samtykke hertil. Indehaveren af en eksklusiv licens kan dog anlægge en sådan sag, hvis varemærkeindehaveren efter en formel opfordring hertil ikke selv anlægger sag om krænkelse af varemærket inden for en rimelig frist.

4. Enhver licenstager har ret til at indtræde i en sag om krænkelse, som varemærkets indehaver har anlagt, for at få erstatning for den skade, han selv har lidt.

5. Meddelelse eller overdragelse af en licens til brug af et varemærke skal, såfremt en af parterne anmoder herom, indføres i registret og offentliggøres.

Artikel 27

Ansøgning om et varemærke som genstand for ejendomsret

Artikel 22 til 26 finder anvendelse på varemærkeansøgninger.

AFDELING 6

GARANTIMÆRKER, CERTIFICERINGSMÆRKER OG FÆLLESMÆRKER

Artikel 28

Definitioner

I dette afsnit forstås ved:

1) "garantimærke eller certificeringsmærke": et varemærke, der er defineret som sådan, når der ansøges om mærket, og mærket er egnet til at karakterisere varer eller tjenesteydelser, der er attesteret af varemærkeindehaveren med hensyn til geografisk oprindelse, materiale, fremstillingsmetode af varer eller ydelse af tjenesteydelser, kvalitet, nøjagtighed eller andre egenskaber af varer og tjenesteydelser, der ikke er således certificeret

2) "fællesmærke": et varemærke, der er beskrevet som sådan, når der ansøges om mærket, og mærket er egnet til at karakterisere varer eller tjenesteydelser fra en sammenslutning, der er indehaver af mærket fra andre virksomheders varer eller tjenesteydelser.

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

Artikel ~~15~~29

~~Særlige bestemmelser for fællesmærker, g~~ Garantimærker og certificeringsmærker

⌦ 1. Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om registrering af garanti- eller certificeringsmærker. ⌫

~~1~~2. ~~Med forbehold af artikel 4 kan m~~Medlemsstaterne kan~~, hvis lovgivning giver mulighed for registrering af fællesmærker eller garantimærker eller certificeringsmærker~~ træffe bestemmelse om, at ~~sådanne~~ ⌦ garanti- eller certificeringsmærker ⌫ ~~mærker~~ udelukkes fra registrering eller fortabes eller erklæres ugyldige af andre grunde end de i artikel 3 ⌦ , 19 ⌫ og ~~12~~20 omhandlede, i det omfang hensynet til disse varemærkers funktion kræver det.

~~2~~3. ~~Uanset artikel 3, stk. 1, litra c), kan medlemsstaterne træffe bestemmelse om, at~~ ⌦ Et garanti- eller certificeringsmærke, der består af ⌫ tegn eller angivelser, der i omsætningen anvendes til at angive varers eller tjenesteydelsers geografiske oprindelse, ~~kan udgøre fællesmærker eller garantimærker eller certificeringsmærker. Et sådant mærke~~ giver ikke indehaveren ret til at forbyde en tredjemand at bruge sådanne tegn eller angivelser i omsætningen, når de bruges i overensstemmelse med redelig markedsføringsskik. Navnlig

kan et sådant mærke ikke påberåbes over for tredjemand, der har ret til at bruge en given geografisk betegnelse.

Artikel 30

⌦ Fællesmærker ⌫

⇩ nyt

1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om registrering af fællesmærker.

2. Sammenslutninger af fabrikanter, producenter, tjenesteydelsesleverandører eller forhandlere, som ifølge den lovgivning, der finder anvendelse på dem, har mulighed for i eget navn at erhverve rettigheder og forpligtelser af enhver art, til at indgå kontrakter eller foretage andre retshandlinger og optræde som part i en retssag, samt offentligretlige juridiske personer, kan indgive ansøgning om registrering af fællesmærker.

3. Uanset artikel 4, stk. 1, litra c), kan tegn eller angivelser, der i omsætningen kan anvendes til at angive varers eller tjenesteydelsers geografiske oprindelse, udgøre fællesmærker.

🡻 2008/95/EF (tilpasset)

⌦Et fællesmærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde en tredjemand at bruge sådanne tegn eller angivelser i omsætningen, når de bruges i overensstemmelse med redelig markedsføringsskik. Navnlig kan et sådant mærke ikke påberåbes over for tredjemand, der har ret til at bruge en given geografisk betegnelse.⌫

⇩ nyt

Artikel 31

Bestemmelser om anvendelse af et fællesmærke

1. En ansøger om registrering af et fællesmærke skal forelægge de bestemmelser, der gælder for mærkets benyttelse.

2. Bestemmelserne om anvendelse skal angive, hvilke personer der har ret til at benytte mærket, betingelserne for medlemskab af sammenslutningen, samt betingelserne for anvendelse af mærket, herunder sanktioner. Bestemmelserne om anvendelse af et mærke, som omhandlet i artikel 30, stk. 3, skal give enhver, hvis varer eller tjenesteydelser hidrører fra det pågældende geografiske område, ret til at blive optaget som medlem af den sammenslutning, der er indehaver af mærket.

Artikel 32

Afslag på ansøgning om registrering

1. Foruden de i artikel 4 og 5 omhandlede grunde til afslag på en ansøgning om registrering af et varemærke afslås en ansøgning om registrering af et fællesmærke, hvis forskrifterne i artikel 28, stk. 2, artikel 30 eller artikel 31 ikke er opfyldt, eller hvis bestemmelserne om mærkets anvendelse strider mod den offentlige orden eller sædelighed.

2. Endvidere afslås en ansøgning om registrering af et fællesmærke, hvis det vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til mærkets karakter eller betydning som fællesmærke, navnlig hvis det kan fremtræde som værende noget andet end et fællesmærke.

3. Ansøgningen afslås ikke, hvis ansøgeren efter en ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder betingelserne i stk. 1 og 2.

Artikel 33

Brug af fællesmærker

Kravene i artikel 16 er opfyldt, når der er tale om en reel brug af et fællesmærke i henhold til artikel 16 foretaget af en person, der er berettiget til at anvende det.

Artikel 34

Ændring af bestemmelserne om anvendelse af et fællesmærke

1. Indehaveren af et fællesmærke skal forelægge kontoret enhver ændring af bestemmelserne for mærkets anvendelse.

2. Ændringen skal anføres i registret, medmindre de ændrede bestemmelser ikke opfylder kravene i artikel 31 eller de omfatter en af grundene til afslag, jf. artikel 32.

3. Artikel 42, stk. 2, finder anvendelse på ændrede bestemmelser for mærkets anvendelse.

4. Ved anvendelsen af dette direktiv får ændringer af bestemmelserne for mærkets anvendelse først virkning fra datoen for anførelsen af ændringen i registret.

Artikel 35

Personer, som kan anlægge krænkelsessøgsmål

1. Artikel 26, stk. 3 og 4, finder anvendelse på enhver, der er berettiget til at anvende et fællesmærke.

2. Indehaveren af et fællesmærke har ret til at kræve erstatning på vegne af de personer, der er berettiget til at anvende mærket, når disse personer har lidt skade ved uberettiget anvendelse af mærket.

Artikel 36

Supplerende fortabelsesgrunde

Foruden de i artikel 19 og 20 omhandlede fortabelsesgrunde fortabes fællesmærkeindehaverens rettigheder efter indgivelse af begæring herom til kontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse, såfremt:

a) indehaveren ikke træffer rimelige foranstaltninger til at hindre anvendelse af mærket på en måde, som er uforenelig med de betingelser for mærkets brug, der er fastlagt i bestemmelserne om mærkets anvendelse, hvortil ændringer i givet fald er indført i registret

b) godkendte personer har anvendt mærket på en sådan måde, at det vil kunne vildlede offentligheden, jf. artikel 32, stk. 2

c) en ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse er indført i registret i strid med artikel 34, stk. 2, medmindre mærkets indehaver ved en yderligere ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse opfylder kravene i nævnte artikel.

Artikel 37

Supplerende ugyldighedsgrunde

Foruden de ugyldighedsgrunde, der er fastsat i artikel 4 og 5, skal et fællesmærke, der er registreret i strid med bestemmelserne i artikel 32, erklæres ugyldigt, medmindre mærkets indehaver ved en ændring af bestemmelserne om mærkets anvendelse opfylder kravene i artikel 32.

Kapitel 3

Procedurer

AFDELING 1

ANSØGNING OG REGISTRERING

Artikel 38

Ansøgningskrav

1. En ansøgning om registrering af et varemærke skal indeholde:

a) en anmodning om registrering

b) oplysninger, der gør det muligt at fastslå ansøgerens identitet

c) en fortegnelse over de varer eller tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om registrering

d) en gengivelse af varemærket.

2. Der skal ved ansøgning erlægges et ansøgningsgebyr og i givet fald et eller flere vareklassegebyrer.

Artikel 39

Ansøgningsdato

1. Datoen for arkivføringen af en varemærkeansøgning er den dato, hvor de dokumenter, der indeholder de i artikel 38 omhandlede oplysninger, indgives af ansøgeren til kontoret.

2. Medlemsstaterne kan desuden bestemme, at der for tildelingen af en ansøgningsdato kan opkræves betaling af basisgebyret for ansøgning eller registrering.

Artikel 40

Bestemmelse og klassificering af varer og tjenesteydelser

1. De varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærket søges registreret, skal klassificeres i overensstemmelse med det klassificeringssystem, der er fastlagt ved Nicearrangementet vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker af 15. juni 1957 (herefter benævnt "Nice-klassifikationen").

2. De varer og tjenesteydelser, for hvilke der søges beskyttelse, skal identificeres af ansøgeren med tilstrækkelig klarhed og præcision, således at de kompetente myndigheder og de erhvervsdrivende på dette grundlag alene har mulighed for at konstatere omfanget af den beskyttelse, der ansøges om. Fortegnelsen over varer og tjenesteydelser skal være af en sådan art, at hver genstand kun kan klassificeres i én af Nice-klassifikationens klasser.

3. Med henblik på stk. 2 kan de almindelige betegnelser i Nice-klassifikationens klasseoverskrifter eller andre generelle betegnelser anvendes, forudsat at de er i overensstemmelse med de nødvendige standarder for klarhed og præcision.

4. Kontoret skal afvise ansøgningen med hensyn til betegnelser, som er uklare eller upræcise, hvis ansøgeren ikke foreslår en acceptabel formulering inden for en frist, som kontoret fastsætter til dette formål. Af hensyn til klarheden og retssikkerheden bør de kontorer, der samarbejder med hinanden, udarbejde en liste, som afspejler deres respektive administrative praksis med hensyn til klassificering af varer og tjenesteydelser.

5. Anvendelsen af generelle betegnelser, herunder de generelle angivelser i Nice-klassifikationens klasseoverskrifter, skal fortolkes som omfattende alle varer eller tjenesteydelser, der er tydeligt omfattet af den konkrete betydning af den pågældende betegnelse eller det pågældende udtryk. Anvendelsen af sådanne betegnelser eller angivelser skal ikke fortolkes som et krav til varer eller tjenesteydelser, som ikke kan forstås således.

6. Anmoder ansøgeren om registrering for mere end én klasse, skal de pågældende varer og tjenesteydelser samles i grupper efter Nice-klassifikationens klasser, idet nummeret på den

klasse, som den pågældende gruppe af varer og tjenesteydelser tilhører, anføres forrest og opføres i klassernes rækkefølge.

7. Klassifikationen af varer og tjenesteydelser tjener kun administrative formål. Varer og tjenesteydelser skal ikke betragtes som værende af samme art, blot fordi de står opført i samme klasse i Nice-klassifikationen, og varer og tjenesteydelser bør ikke betragtes som værende forskellige, blot fordi de er opført i forskellige klasser i Nice-klassifikationen.

Artikel 41

Ex officio-kontrol

Kontorerne skal begrænse deres ex officio-kontrol af, om et varemærke er berettiget til registrering, til, hvorvidt de i artikel 4 omhandlede absolutte hindringer for registrering er til stede.

Artikel 42

Bemærkninger fra tredjemand

1. Inden registrering af et varemærke kan en fysisk eller juridisk person og enhver sammenslutning eller organ, der repræsenterer fabrikanter, producenter, leverandører af tjenesteydelser, forhandlere eller forbrugere, over for kontoret skriftligt fremsætte bemærkninger, der forklarer, på hvilke af de grunde, der er nævnt i artikel 4, varemærket ikke bør registreres ex officio. De pågældende bliver ikke herved part i registreringsproceduren over for kontoret.

2. Foruden de grunde, der er omhandlet i stk. 1, kan enhver fysisk eller juridisk person og enhver sammenslutning eller organ, der repræsenterer fabrikanter, producenter, leverandører af tjenesteydelser, forhandlere eller forbrugere, over for kontoret skriftligt fremsætte bemærkninger med angivelse af grundene til, at en ansøgning om registrering af et fællesmærke bør afslås i henhold til artikel 32, stk. 1 og 2.

Artikel 43

Opdeling af ansøgninger og registreringer

Ansøgeren eller indehaveren kan opdele en varemærkeansøgning eller -registrering i en eller flere særskilte ansøgninger eller registreringer ved at indsende en erklæring herom til kontoret.

Artikel 44

Gebyrer

Der skal for registrering og fornyelse af et varemærke erlægges et supplerende gebyr for hver vareklasse eller klasse af tjenesteydelser ud over den første klasse.

AFDELING 2

PROCEDURER FOR INDSIGELSE, FORTABELSE OG UGYLDIGHED

Artikel 45

Indsigelsesprocedure

1. Medlemsstaterne skal sikre, at der er adgang til en effektiv og hurtig administrativ procedure ved deres kontorer for at gøre indsigelse mod registreringen af et varemærke af de grunde, der er fastsat i artikel 5.

2. Det skal fastsættes i den i stk. 1 omhandlede administrative procedure, at mindst indehaveren af en ældre ret, som er omhandlet i artikel 5, stk. 2 og 3, skal kunne indgive en indsigelse.

3. Parterne skal indrømmes et tidsrum på mindst to måneder, før indsigelsesproceduren indledes, for at give mulighed for at forhandle om muligheden for en mindelig løsning mellem modparten og ansøgeren.

Artikel 46

Manglende brug som forsvar i en indsigelsessag

1. I administrative indsigelsesprocedurer, hvor fristen på fem år, inden for hvilken der skal have været gjort reel brug af det ældre varemærke som foreskrevet i artikel 16, var udløbet på ansøgningsdatoen eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, skal indehaveren af det ældre varemærke, som har givet meddelelse om indsigelse, på anmodning af ansøgeren dokumentere, at der er blevet gjort reel brug af det ældre varemærke som foreskrevet i artikel 16 i løbet af den periode på fem år, der går forud for ansøgningsdatoen eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, eller at der forelå rimelige grunde til manglende brug. Kan dette ikke dokumenteres, forkastes indsigelsen.

2. Er det ældre varemærke kun er blevet anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det for så vidt angår kontrollen af indsigelsen som fastsat i stk. 1 kun at være blevet registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.

3. Er det ældre varemærke et EU-varemærke, finder stk. 1 og 2 anvendelse. I så fald kan en reel brug af et EU-varemærke konstateres i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EF) nr. 207/2009.

Artikel 47

Procedure for fortabelse eller ugyldighedserklæring

1. Medlemsstaterne skal ved deres kontorer indføre en administrativ procedure for varemærkers fortabelse eller ugyldighed.

2. Det skal fastsættes i den administrative procedure for fortabelse, at varemærket skal ophæves af de grunde, der er fastsat i artikel 19 og 20.

3. Det skal fastsættes i den administrative procedure for ugyldighed, at varemærket skal erklæres ugyldigt på grundlag af mindst følgende grunde:

a) varemærket burde ikke have været registreret, fordi det ikke opfylder kravene i artikel 4

b) varemærket burde ikke have været registreret, fordi der samtidig findes en ældre rettighed i henhold til artikel 5, stk. 2 og 3.

4. Det skal fastsættes i den administrative procedure, at mindst følgende skal være i stand til at ansøge om et varemærkes fortabelse eller ugyldighed:

a) i de i stk. 2 og stk. 3, litra a), nævnte tilfælde enhver fysisk eller juridisk person samt enhver sammenslutning eller ethvert organ, som er oprettet med henblik på at repræsentere fabrikanter, producenter, leverandører af tjenesteydelser, forhandlere eller forbrugere, og som har retsevne ifølge den lovgivning, der finder anvendelse på dem

b) i det i stk. 3, litra b), nævnte tilfælde indehaveren af en ældre rettighed som omhandlet i artikel 5, stk. 2 og 3).

Artikel 48

Manglende brug som forsvar i sager om ugyldighed

1. I administrative sager om ugyldighed baseret på et registreret varemærke med en tidligere ansøgningsdato eller prioritetsdato skal indehaveren af det ældre varemærke, hvis indehaveren af et yngre varemærke anmoder herom, dokumentere, at det ældre varemærke i løbet af perioden på fem år forud for indgivelsen af begæringen om ugyldighed har været genstand for reel brug som foreskrevet i artikel 16 i forbindelse med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som indehaveren lægger til grund for sin ansøgning, eller at der foreligger rimelige grunde til manglende brug, forudsat at den frist på fem år, inden for hvilken det ældre varemærke skal have været genstand for reel brug, er udløbet på datoen for ansøgningen om ugyldighed.

2. Hvor fristen på fem år, inden for hvilken der skal have været gjort reel brug af det ældre varemærke som foreskrevet i artikel 16, var udløbet på ansøgningsdatoen eller prioritetsdatoen for det yngre varemærke, skal indehaveren af det ældre varemærke ud over den dokumentation, der kræves i henhold til stk. 1, dokumentere, at der er blevet gjort reel brug af varemærket i løbet af den periode på fem år, der går forud for ansøgningsdatoen eller prioritetsdatoen, eller at der forelå rimelige grunde til manglende brug.

3. Fremlægges den dokumentation, der er omhandlet i stk. 1 og 2, ikke, skal begæringen om ugyldighed på grundlag af et ældre varemærke, afvises.

4. Er det ældre varemærke i overensstemmelse med artikel 16 kun blevet anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det for så vidt angår kontrollen af ansøgningen om ugyldighed for kun at være blevet registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.

5. Er det ældre varemærke et EU-varemærke, finder stk. 1-4 anvendelse. I så fald kan en reel brug af et EU-varemærke fastsættes i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EF) nr. 207/2009.

Artikel 49

Retsvirkninger ved fortabelse og ugyldighed

1. Et registreret varemærke anses fra datoen for indgivelse af begæring om fortabelse for ikke at have haft de retsvirkninger, der følger af dette direktiv, i det omfang indehaverens rettigheder fortabes. På begæring af en af parterne kan der i afgørelsen fastsættes et tidligere tidspunkt for indtrædelsen af en fortabelsesgrund.

2. Et registreret varemærke anses for fra starten ikke at have haft de retsvirkninger, der følger af dette direktiv, i det omfang varemærket er blevet erklæret ugyldigt.

AFDELING 3

REGISTRERINGENS GYLDIGHEDSPERIODE OG FORNYELSE

Artikel 50

Registreringens gyldighedsperiode

1. Varemærker registreres for en periode på ti år at regne fra den dag, ansøgningen indgives.

2. Registreringen kan fornyes i henhold til artikel 51 for ti år ad gangen.

Artikel 51

Fornyelse

1. Registreringen af et varemærke skal fornyes efter ansøgning fra indehaveren af varemærket eller fra enhver person med bemyndigelse fra førstnævnte, forudsat at fornyelsesgebyret er betalt.

2. Kontoret giver indehaveren af varemærket og enhver person, der har en registreret rettighed til varemærket, meddelelse om registreringsperiodens udløb i god tid forinden. Kontoret kan ikke holdes ansvarligt for manglende meddelelse.

3. Ansøgningen om fornyelse skal indgives og fornyelsesgebyret skal betales inden for en periode på seks måneder, som udløber den sidste dag i den måned, i hvilken beskyttelsesperioden udløber. Sker dette ikke, kan ansøgningen indgives inden for en yderligere frist på seks måneder efter den i første punktum nævnte dag. Fornyelsesgebyrerne og et yderligere gebyr erlægges inden for denne yderligere periode.

4. Såfremt ansøgningen eller gebyrerne kun omfatter en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, fornyes registreringen kun for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

5. Fornyelsen får virkning fra dagen efter den eksisterende registreringsperiodes udløb. Den indføres i registret og offentliggøres.

Kapitel 4

Administrativt samarbejde

Artikel 52

Samarbejde om registrering og administration af varemærker

Medlemsstaterne skal sikre, at kontorerne samarbejder med hinanden og med agenturet for at fremme konvergens mellem praksis og redskaber samt opnå sammenhængende resultater i behandlingen og registreringen af varemærker.

Artikel 53

Samarbejde på andre områder

Medlemsstaterne skal sikre, at kontorerne samarbejder med agenturet inden for alle andre områder af deres andre aktiviteter end dem, der er omhandlet i artikel 52, som er relevante for beskyttelse af varemærker i Unionen.

Kapitel 5

Afsluttende bestemmelser

↓

Artikel 54

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 2-6, 8-14, 16, 17, 18, 22-28 og 30-53 senest 24 måneder efter direktivets ikrafttrædelsesdato. De tilsender straks Kommissionen disse love og bestemmelser.

Lovene og bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal også indeholde

oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

~~*Artikel 16*~~

~~**Meddelelse**~~

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel ~~17~~55

Ophævelse

Direktiv ~~89/104/EØF~~ ⌦ 2008/95/EF ⌫ ~~, som ændret ved den beslutning, der er nævnt i bilag I, del A,~~ ophæves ⌦ med virkning fra [*dagen efter datoen som fastsat i første afsnit i artikel 54, stk. 1, i dette direktiv*] ⌫ , uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i ~~bilag I,~~ del B i bilag I til direktiv 2008/95/EF angivne frister for gennemførelse i national ret af direktivet.

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilaget ~~II~~.

Artikel ~~18~~56

Ikrafttrædelse

↓ 2008/95/EF

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

↓

Artikel 1, 7, 15, 19, 20, 21 og 54-57 finder anvendelse fra den [*dagen efter den dato, der er fastsat i første afsnit i artikel 54, stk. 1, i dette direktiv*]."

↓ 2008/95/EF

Artikel ~~19~~57

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den .

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

~~BILAG I~~

~~Ophævet direktiv med ændring~~	
~~(jf. artikel 17)~~	
~~Rådets direktiv 89/104/EØF~~	~~(EFT L 40 af 11.02.1989, s. 1)~~
~~Rådets beslutning 92/10/EØF~~	~~(EFT L 6 af 11.1.1992, s. 35)~~

~~DEL B~~

~~Liste over frister for gennemførelse i national ret~~	
~~(jf. artikel 17)~~	
~~Direktiv~~	~~Gennemførelsesfrist~~
~~89/104/EØF~~	~~31. december 1992~~

↓ 2008/95/EF (tilpasset)

~~BILAG II~~

~~Sammenligningstabel~~	
~~Direktiv 89/104/EØF~~	~~Nærværende direktiv~~
~~Artikel 1~~	~~Artikel 1~~
~~Artikel 2~~	~~Artikel 2~~
~~Artikel 3, stk. 1, litra a)-d)~~	~~Artikel 3, stk. 1, litra a)-d)~~
~~Artikel 3, stk. 1, litra e), indledning~~	~~Artikel 3, stk. 1, litra e), indledning~~
~~Artikel 3, stk. 1, litra e), første led~~	~~Artikel 3, stk. 1, litra e), nr. i)~~
~~Artikel 3, stk. 1, litra e), andet led~~	~~Artikel 3, stk. 1, litra e), nr. ii)~~
~~Artikel 3, stk. 1, litra e), tredje led~~	~~Artikel 3, stk. 1, litra e), nr. iii)~~
~~Artikel 3, stk. 1, litra f), g) og h)~~	~~Artikel 3, stk. 1, litra f), g) og h)~~
~~Artikel 3, stk. 2, 3 og 4~~	~~Artikel 3, stk. 2, 3 og 4~~
~~Artikel 4~~	~~Artikel 4~~
~~Artikel 5~~	~~Artikel 5~~
~~Artikel 6~~	~~Artikel 6~~
~~Artikel 7~~	~~Artikel 7~~
~~Artikel 8~~	~~Artikel 8~~
~~Artikel 9~~	~~Artikel 9~~
~~Artikel 10, stk. 1~~	~~Artikel 10, stk. 1, første afsnit~~
~~Artikel 10, stk. 2~~	~~Artikel 10, stk. 1, andet afsnit~~
~~Artikel 10, stk. 3~~	~~Artikel 10, stk. 2~~
~~Artikel 10, stk. 4~~	~~Artikel 10, stk. 3~~
~~Artikel 11~~	~~Artikel 11~~
~~Artikel 12, stk. 1, første sætning~~	~~Artikel 12, stk. 1, første afsnit~~
~~Artikel 12, stk. 1, anden sætning~~	~~Artikel 12, stk. 1, andet afsnit~~

~~Artikel 12, stk. 1, tredje sætning~~	~~Artikel 12, stk. 1, tredje afsnit~~
~~Artikel 12, stk. 2~~	~~Artikel 12, stk. 2~~
~~Artikel 13~~	~~Artikel 13~~
~~Artikel 14~~	~~Artikel 14~~
~~Artikel 15~~	~~Artikel 15~~
~~Artikel 16, stk. 1 og 2~~	~~—~~
~~Artikel 16, stk. 3~~	~~Artikel 16~~
~~—~~	~~Artikel 17~~
~~—~~	~~Artikel 18~~
~~Artikel 17~~	~~Artikel 19~~
~~—~~	~~Bilag I~~
~~—~~	~~Bilag II~~

↑

BILAG

SAMMENLIGNINGSTABEL

Direktiv 2008/95/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1	Artikel 1
---	Artikel 2
Artikel 2	Artikel 3
Artikel 3, stk. 1, litra a)-h)	Artikel 4, stk. 1, litra a)-h)
---	Artikel 4, stk. 1, litra i) og j)
---	Artikel 4, stk. 2 og 3, første punktum
Artikel 3, stk. 2, litra a)-c)	Artikel 4, stk. 4, litra a)-c)
Artikel 3, stk. 2, litra d)	Artikel 4, stk. 3, andet punktum
Artikel 3, stk. 3, første punktum	Artikel 4, stk. 5
Artikel 3, stk. 3, andet punktum	Artikel 4, stk. 6
Artikel 4, stk. 1 og 2	Artikel 5, stk. 1 og 2
Artikel 4, stk. 3 og stk. 4, litra a)	Artikel 5, stk. 3, litra a)
---	Artikel 5, stk. 3, litra b)
Artikel 4, stk. 4, litra g)	Artikel 5, stk. 3, litra c)
---	Artikel 5, stk. 3, litra d)
Artikel 4, stk. 4, litra b) og c)	Artikel 5, stk. 4, litra a) og b)
Artikel 4, stk. 4, litra d)-f)	---
Artikel 4, stk. 5 og 6	Artikel 5, stk. 5 og 6
---	Artikel 8
Artikel 5, stk. 1, første punktum	Artikel 10, stk. 1
Artikel 5, stk. 1, andet punktum	Artikel 10, stk. 2, første punktum

Artikel 5, stk. 1, litra a) og b	Artikel 10, stk. 2, litra a) og b)
Artikel 5, stk. 2	Artikel 10, stk. 2
Artikel 5, stk. 3, litra a)-c)	Artikel 10, stk. 3, litra a)-c)
---	Artikel 10, stk. 3, litra d)
Artikel 5, stk. 3, litra d)	Artikel 10, stk. 3, litra e)
---	Artikel 10, stk. 3, litra f)
---	Artikel 10, stk. 4 og 5
Artikel 5, stk. 4 og 5	Artikel 10, stk. 6 og 7
---	Artikel 11
---	Artikel 12
---	Artikel 13
Artikel 6, stk. 1, litra a)-c)	Artikel 14, stk. 1, litra a)-c)
---	Artikel 14, stk. 2
Artikel 6, stk. 2	Artikel 14, stk. 3
Artikel 7	Artikel 15
Artikel 8, stk. 1 og 2	Artikel 26, stk. 1 og 2
---	Artikel 26, stk. 3-5
Artikel 9	Artikel 9
Artikel 10, stk. 1, første afsnit	Artikel 16, stk. 1
---	Artikel 16, stk. 1 og 3
Artikel 10, stk. 1, andet afsnit	Artikel 10, stk. 4
Artikel 10, stk. 2	Artikel 10, stk. 5
Artikel 10, stk. 3	---
Artikel 11, stk. 1	Artikel 48, stk. 1-3
Artikel 11, stk. 2	Artikel 46, stk. 1
Artikel 11, stk. 3	Artikel 17
Artikel 11, stk. 4	Artikel 17, artikel 46, stk. 2, og artikel 48, stk.

---	4
Artikel 12, stk. 1, første afsnit	Artikel 18
Artikel 12, stk. 1, andet afsnit	Artikel 19, stk. 1
Artikel 12, stk. 1, tredje afsnit	Artikel 19, stk. 2
Artikel 12, stk. 2	Artikel 19, stk. 3
Artikel 13	Artikel 20
Artikel 14	Artikel 7 og artikel 21
---	Artikel 6
---	Artikel 22-25
---	Artikel 27
Artikel 15, stk. 1	Artikel 28
Artikel 15, stk. 2	Artikel 29, stk. 1 og 2
---	Artikel 29, stk. 3
Artikel 16	Artikel 30 til artikel 54, stk. 1
Artikel 17	Artikel 54, stk. 2
Artikel 18	Artikel 55
Artikel 19	Artikel 56
	Artikel 57